Den Europæiske Unions

Tidende

C 45

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

63. årgang

10. februar 2020

Indhold

IV *Oplysninger*

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OGAGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2020/C 45/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende 1

2020/C 45/02 Den Europæiske Unions Domstols afgørelse af 26. november 2019 vedrørende aktindsigt i dokumenter, som Den Europæiske Unions Domstol er i besiddelse af under udøvelsen af sine administrative funktioner 2

V *Øvrige meddelelserí*

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2020/C 45/03 Sag C-211/17: Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 24. oktober 2019 – SC Topaz Development SRL mod Constantin Juncu og Raisa Juncu (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Bacău – Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – foreløbig købskontrakt udarbejdet af bygherren og bekræftet af en notar – artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 1 – bevis for, at vilkårene er forhandlede – formodning – forbrugerens underskrivelse af kontrakten – artikel 3, stk. 3 – bilag, punkt 1, litra d)-f) og litra i) – udtrykkelig opsigelsesklausul – bødevilkår – karakter af misbrug – artikel 6 og 7 – den nationale rets mulighed for at ændre det konstaterede urimelige kontraktvilkår). 8

DA

2020/C 45/04 Forenede sager C-540/17 og C-541/17: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 13. november 2019 – Bundesrepublik Deutschland mod Adel Hamed (sag C-540/17) og Amar Omar (sag C-541/17) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht – Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra a) – myndighederne i en medlemsstats afvisning af en asylansøgning som følge af, at der tidligere er blevet indrømmet flygtningestatus i en anden medlemsstat – artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – reel og påvist risiko for at blive genstand for umenneskelig eller nedværdigende behandling – levevilkårene i denne anden medlemsstat for personer med flygtningestatus) 9

2020/C 45/05 Forenede sager C-439/18 og C-472/18: Domstolens kendelse (Syvede Afdeling) af 15. oktober 2019 – OH (sag C-439/18) og ER (sag C-472/18) mod Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 97/81/EF – rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde – § 4 – mandlige og kvindelige arbejdstagere – princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv – direktiv 2006/54/EU – artikel 14, stk. 1 – vertikalt periodisk deltidsansat – anerkendelse af anciennitet – beregningsmåden for treårige anciennitetstillæg – undtagelse af de perioder, hvori der ikke er udført noget arbejde) 10

2020/C 45/06 Sag C-552/18: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 20. november 2019 – Indaco Service Soc. coop. sociale, der handler i eget navn og som fuldmægtig for Coop. sociale il Melograno, mod Ufficio Territoriale del Governo Taranto (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato – Italien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – offentlige kontrakter – direktiv 2014/24/EU – artikel 57, stk. 4, litra c) og g) – indgåelse af offentlige tjenesteydelseskontrakter – fakultative udelukkelsesgrunde – alvorlig forsømmelse i forbindelse med udøvelsen af et erhverv – der er sået tvivl om en økonomisk aktørs integritet – forudgående kontrakt – gennemførelse – misligholdelser – opsigelse – søgsmål – den ordregivende myndigheds vurdering af den kontraktlige misligholdelse – ikke muligt før retssagens afslutning) 10

2020/C 45/07 Sag C-756/18: Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 24. oktober 2019 – LC og MD mod easyJet Airline Co. Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance d'Aulnay-Sous-Bois – Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse – Domstolens procesreglement – artikel 99 – luftbefordring – forordning (EF) nr. 261/2004 – lang forsinkelse af et fly – passagerers ret til kompensation – bevis for passagerens tilstedeværelse ved indcheckning – bekræftet reservation fra luftfartsselskabet) 11

2020/C 45/08 Sag C-292/19: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 24. oktober 2019 – PORR Építési Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – det fælles system for merværdiafgift (moms) – afgiftsgrundlag – nedsættelse – direktiv 2006/112/EF – artikel 90 – princippet om afgiftens neutralitet – fordring, der er blevet uerholdelig som følge af en konkursbehandling) 12

2020/C 45/09 Sag C-486/19: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 19. november 2019 – straffesag mod A og B (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein oikeus – Finland) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – afgift på sukkervarer, konsumis og læskedrikke – afgiftsfritagelse af lignende produkter, der kan udgøre statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF – beføjelse til at idømme en strafferetlig sanktion i tilfælde af tilsidesætter af de forpligtelser, der er forbundet med denne afgift) 13

2020/C 45/10 Sag C-713/19 P: Appel iværksat den 24. september 2019 af Ramón Guiral Broto til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-772/17 – Café del Mar m.fl. mod EUIPO – Guiral Broto (C del M) 13

2020/C 45/11 Sag C-714/19 P: Appel iværksat den 24. september 2019 af Ramón Guiral Broto til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-773/17 – Café del Mar m.fl. mod EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar) . . 14

2020/C 45/12 Sag C-715/19 P: Appel iværksat den 24. september 2019 af Ramón Guiral Broto til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-774/17 – Café del Mar m.fl. mod EUIPO – Guiral Broto (C del M) 14

2020/C 45/13 Sag C-759/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Gera (Tyskland) den 16. oktober 2019 – PG mod Volkswagen AG 15

2020/C 45/14 Sag C-786/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Köln (Tyskland) den 23. oktober 2019 – The North of England P & I Association Ltd., også som efterfølger for Marine Shipping Mutual Insurance Company mod Bundeszentralamt für Steuern 16

2020/C 45/15 Sag C-793/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 29. oktober 2019 – Bundesrepublik Deutschland mod SpaceNet AG 16

2020/C 45/16 Sag C-794/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 29. oktober 2019 – Bundesrepublik Deutschland mod Telekom Deutschland GmbH 18

2020/C 45/17 Sag C-802/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 31. oktober 2019 – Firma Z mod Finanzamt Y 20

2020/C 45/18 Sag C-804/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Salzburg (Østrig) den 31. oktober 2019 – BU mod Markt24 GmbH 21

2020/C 45/19 Sag C-808/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Gera (Tyskland) den 4. november 2019 – DS mod Volkswagen AG 22

2020/C 45/20 Sag C-809/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Gera (Tyskland) den 4. november 2019 – ER mod Volkswagen AG 23

2020/C 45/21 Sag C-816/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 5. november 2019 – QF mod Germanwings GmbH 24

2020/C 45/22 Sag C-827/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Pontevedra (Spanien) den 13. november 2019 – D.A.T.A. m.fl. mod Ryanair D.A.C. 25

2020/C 45/23 Sag C-841/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social no41 de Madrid (Spanien) den 20. november 2019 – JL mod Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) 25

2020/C 45/24 Sag C-842/19: Sag anlagt den 19. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien 26

2020/C 45/25 Sag C-872/19 P: Appel iværksat den 28. november 2019 af Den Bolivariske Republik Venezuela til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 20. september 2019 i sag T-65/18, Venezuela mod Rådet 27

2020/C 45/26 Sag C-874/19 P: Appel iværksat den 28. november 2019 af Aeris Invest Sàrl til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. oktober 2019 i sag T-599/18, Aeris Invest mod SRB 28

2020/C 45/27 Sag C-883/19 P: Appel iværksat den 3. december 2019 af HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc og HSBC France til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Udvidede Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-105/17, HSBC Holdings plc m.fl. mod Kommissionen 29

2020/C 45/28 Sag C-885/19 P: Appel iværksat den 4. december 2019 af Fiat Chrysler Finance Europe til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 24. september 2019 i forenede sager T-755/15 og T-759/15, Luxembourg og Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen 30

2020/C 45/29 Sag C-888/19 P: Appel iværksat den 4. december 2019 af GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings mod Kommissionen 31

2020/C 45/30 Sag C-891/19 P: Appel iværksat den 4. december 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube mod Kommissionen 32

2020/C 45/31 Sag C-897/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovni sud (Kroatien) den 5. december 2019 – Den Russiske Føderation 33

2020/C 45/32 Sag C-735/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. oktober 2019 – IZ mod Ryanair DAC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Justice de paix du troisième canton de Charleroi – Belgien) 34

2020/C 45/33 Sag C-281/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18. november 2019 – XS mod Recteur de l'académie de Paris (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal administratif de Paris – Frankrig) 34

2020/C 45/34 Sag C-395/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. november 2019 – VT og WU mod easyJet Airline Co. Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance de Nice – Frankrig) 34

Retten

2020/C 45/35 Sag T-749/19: Sag anlagt den 1. november 2019 – John Wood Group m.fl. mod Kommissionen 35

2020/C 45/36 Sag T-762/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Rio Tinto European Holdings m.fl. mod Kommissionen 36

2020/C 45/37 Sag T-763/19: Sag anlagt den 8. noveber 2019 – Ultra Electronics Holdings m.fl. mod Kommissionen 38

2020/C 45/38 Sag T-764/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Keller Holdings mod Kommissionen 40

2020/C 45/39 Sag T-765/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Genus Investments mod Kommissionen 41

2020/C 45/40 Sag T-766/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Just Eat Holding mod Kommissionen 43

2020/C 45/41 Sag T-767/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Markit Group mod Kommissionen 45

2020/C 45/42 Sag T-768/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Elementis mod Kommissionen 46

2020/C 45/43 Sag T-769/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Informa m.fl. mod Kommissionen 48

2020/C 45/44	Sag T-770/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – Merlin UK Finco 1 m.fl. mod Kommissionen	50
2020/C 45/45	Sag T-771/19: Sag anlagt den 11. november 2019 – Experian Finance 2012 mod Kommissionen	51
2020/C 45/46	Sag T-778/19: Sag anlagt den 11. november 2019 – William Grant & Sons og William Grant & Sons Investments mod Kommissionen	53
2020/C 45/47	Sag T-773/19: Sag anlagt den 11. november 2019 – BAE Systems mod Kommissionen	54
2020/C 45/48	Sag T-774/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – FA Sub 3 Ltd mod Kommissionen	55
2020/C 45/49	Sag T-775/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – Sheldon og Kingfisher International mod Kommissionen	57
2020/C 45/50	Sag T-776/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – JIB Overseas mod Kommissionen	59
2020/C 45/51	Sag T-778/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – RDI Reit mod Kommissionen	60
2020/C 45/52	Sag T-779/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – Ashtead Financing mod Kommissionen	62
2020/C 45/53	Sag T-780/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – Smith & Nephew USD og Smith & Nephew USD One mod Kommissionen	64
2020/C 45/54	Sag T-781/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – Rigid Plastic Containers Finance og RPC Pisces Holdings mod Kommissionen	65
2020/C 45/55	Sag T-782/19: Sag anlagt den 8. november 2019 – St Schrader Holding Company UK mod Kommissionen	67
2020/C 45/56	Sag T-783/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – Royal Mail Investments mod Kommissionen	69
2020/C 45/57	Sag T-784/19: Sag anlagt den 12. november 2019 – William Hill and William Hill Organization mod Kommissionen	70
2020/C 45/58	Sag T-785/19: Sag anlagt den 13. november 2019 – Anglo American International mod Kommissionen	72
2020/C 45/59	Sag T-786/19: Sag anlagt den 13. november 2019 – Simfer Jersey mod Kommissionen	73
2020/C 45/60	Sag T-787/19: Sag anlagt den 13. november 2019 – The Sage Group m.fl. mod Kommissionen	75
2020/C 45/61	Sag T-789/19: Sag anlagt den 14. november 2019 – Moerenhout m.fl. mod Kommissionen	76
2020/C 45/62	Sag T-798/19: Sag anlagt den 18. november 2019 – Bennahmias mod Parlamentet	77
2020/C 45/63	Sag T-799/19: Sag anlagt den 18. november 2019 – Bennahmias mod Parlamentet	78

2020/C 45/64 Sag T-800/19: Sag anlagt den 20. november 2019 – Austria Tabak mod EUIPO – Mignot & De Block (AIR) 79

2020/C 45/65 Sag T-802/19: Sag anlagt den 19. november 2019 – Kisscolor Living mod EUIPO – Teoxane (KISS COLOR)..... 79

2020/C 45/66 Sag T-803/19: Sag anlagt den 19. november 2019 – etc-gaming og Casino-Equipment mod Kommissionen 80

2020/C 45/67 Sag T-810/19: Sag anlagt den 25. november 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management mod EUIPO – Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS) 81

2020/C 45/68 Sag T-820/19: Sag anlagt den 3. december 2019 – Totalizator Sportowy mod EUIPO – Lottoland Holdings (LOTTOLAND) 82

2020/C 45/69 Sag T-825/19: Sag anlagt den 4. december 2019 – Tazzetti SpA mod Kommissionen 83

2020/C 45/70 Sag T-826/19: Sag anlagt den 4. december 2019 – Tazzetti mod Kommissionen..... 85

2020/C 45/71 Sag T-833/19: Sag anlagt den 6. december 2019 – Grammer mod EUIPO (Gengivelse af en geometrisk figur) 85

2020/C 45/72 Sag T-834/19: Sag anlagt den 5. december 2019 – e*Message Wireless Information Services mod EUIPO – Apple (e*message) 86

2020/C 45/73 Sag T-836/19: Sag anlagt den 10. december 2019 – Première Vision mod EUIPO – Vente Privee.com (PV) 87

2020/C 45/74 Sag T-838/19: Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises og Mystic Products Import & Export (Væskedistributionsudstyr) 88

2020/C 45/75 Sag T-839/19: Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises og Mystic Products (Fluid distribution equipement) 89

2020/C 45/76 Sag T-840/19: Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Væskedistributionsudstyr) 90

2020/C 45/77 Sag T-841/19: Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Væskedistributionsudstyr) 91

2020/C 45/78 Sag T-842/19: Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises og Mystic Products (Væskedistributionsudstyr) 92

2020/C 45/79 Sag T-843/19: Sag anlagt den 12. december 2019 – Correia mod EØSU 93

2020/C 45/80 Sag T-844/19: Sag anlagt den 12. december 2019 – Apologistics mod EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de).... 94

2020/C 45/81 Sag T-847/19: Sag anlagt den 13. december 2019 – X-cen-tek mod EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX) 95

2020/C 45/82 Sag T-858/19: Sag anlagt den 18. december 2019 – easyCosmetic Swiss mod EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic) 96

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i Den Europæiske Unions Tidende

(2020/C 45/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 36 af 3.2.2020

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 27 af 27.1.2020

EUT C 19 af 20.1.2020

EUT C 10 af 13.1.2020

EUT C 432 af 23.12.2019

EUT C 423 af 16.12.2019

EUT C 413 af 9.12.2019

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOLS AFGØRELSE

af 26. november 2019

vedrørende aktindsigt i dokumenter, som Den Europæiske Unions Domstol er i besiddelse af under udøvelsen af sine administrative funktioner

(2020/C 45/02)

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL HAR —

under henvisning til artikel 15, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Det Administrative Udvalgs udtalelse af 11. november 2019, og

ud fra følgende betragtninger:

Der er grundlag for at vedtage regler vedrørende aktindsigt i de dokumenter, som Den Europæiske Unions Domstol er i besiddelse af under udøvelsen af dens administrative funktioner;

Efter en forvaltningsmæssig omstrukturering bør der foretages ændringer i bestemmelserne om den myndighed, der har kompetence til at tage stilling til en oprindelig begæring om aktindsigt i et dokument, som er fastsat i Den Europæiske Unions Domstols afgørelse af 11. oktober 2016 vedrørende aktindsigt i dokumenter, som Den Europæiske Unions Domstol er i besiddelse af under udøvelsen af sine administrative funktioner([1]) —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne afgørelse finder anvendelse på alle dokumenter, som Den Europæiske Unions Domstol er i besiddelse af, dvs. udarbejdet eller modtaget af denne og i dennes besiddelse under udøvelsen af sine administrative funktioner.

2. Denne afgørelse berører ikke den ret til aktindsigt i Den Europæiske Unions dokumenter, der kan følge af folkeretlige instrumenter eller retsakter til gennemførelse heraf.

Artikel 2

Personer, der har ret til aktindsigt

1. Enhver unionsborger og enhver fysisk eller juridisk person, der har bopæl eller vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i de af Den Europæiske Unions Domstols dokumenter, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, under de betingelser, der er fastsat i denne afgørelse.

2. Den Europæiske Unions Domstol kan på de samme betingelser give aktindsigt i disse dokumenter til enhver fysisk eller juridisk person, der ikke har bopæl eller vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat.

([1]) EUT C 445 af 30.11.2016, s. 3.

Artikel 3

Undtagelser

1. Den Europæiske Unions Domstol afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelsen ville være til skade for:

a) beskyttelsen af offentlighedens interesser med hensyn til:

— den offentlige sikkerhed

— forsvar og militære anliggender

— internationale forbindelser

— Unionens eller en medlemsstats finanspolitik, valutapolitik eller økonomiske politik.

b) privatlivets fred og den enkeltes integritet, navnlig i henhold til Unionens lovgivning om beskyttelse af personoplysninger.

2. Den Europæiske Unions Domstol afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelsen ville være til skade for:

— en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder

— retslige procedurer og juridisk rådgivning

— formålet med inspektioner, undersøgelser og revision.

3. Der gives afslag på aktindsigt i en dokument, der er udarbejdet af Den Europæiske Unions Domstol til internt brug, eller som er modtaget af denne til dette brug, og som vedrører et spørgsmål, som Domstolen endnu ikke har taget stilling til, hvis udbredelse af dokumentet ville være til alvorlig skade for Den Europæiske Unions Domstols beslutningsproces.

Der gives afslag på aktindsigt i dokumenter, der indeholder meningstilkendegivelser til internt brug som led i drøftelser og indledende konsultationer ved Den Europæiske Unions Domstol eller uden for denne, når Domstolen har deltaget heri, selv efter at der er truffet afgørelse, hvis udbredelse af dokumentet ville være til alvorlig skade for Den Europæiske Unions Domstols beslutningsproces.

4. Undtagelserne i stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse, såfremt en mere tungtvejende offentlig interesse begrunder udbredelsen af dokumentet.

5. Hvis kun dele af det begærede dokument er omfattet af undtagelserne i stk. 1, 2 og 3, skal den resterende del af dokumentet udleveres.

6. Undtagelserne i stk. 1, 2 og 3 finder kun anvendelse i den periode, hvor beskyttelsen er begrundet i dokumentets indhold. Undtagelserne finder anvendelse i højst 30 år. Med hensyn til dokumenter, der er omfattet af undtagelserne vedrørende privatlivets fred eller forretningsmæssige interesser, kan undtagelserne om nødvendigt finde anvendelse efter udløbet af dette tidsrum.

7. Denne artikel finder anvendelse med forbehold af bestemmelserne i artikel 9.

Artikel 4

Indgivelse af den oprindelige begæring

1. Begæringen om aktindsigt i et af Den Europæiske Unions Domstols dokumenter skal affattes på et af Den Europæiske Unions officielle sprog på en formular, der er til rådighed på Den Europæiske Unions Domstols websted. Den skal så vidt muligt fremsendes elektronisk i overensstemmelse med angivelserne på det ovennævnte websted eller undtagelsesvis pr. post eller pr. telefax.

2. Begæringen skal være affattet tilstrækkelig præcist og skal navnlig indeholde de oplysninger, som er nødvendige for at identificere det eller de begærede dokument(er), samt navn og adresse på den, der fremsætter begæringen.

3. Er en begæring ikke tilstrækkelig præcis, anmoder Den Europæiske Unions Domstol den, der har fremsat begæringen, om at præcisere denne og bistår vedkommende hermed.

4. Vedrører en begæring et meget langt dokument eller et meget stort antal dokumenter, kan Den Europæiske Unions Domstol sammen med den, der har fremsat begæringen, uformelt søge at nå frem til en rimelig løsning.

5. Den, der fremsætter begæringen, er ikke forpligtet til at begrunde denne.

Artikel 5

Behandling af den oprindelige begæring

1. Efter registrering af formularen, der indeholder begæringen, fremsendes en skriftlig bekræftelse af modtagelsen (pr. elektronisk post, brevpost eller telefax) til den, der har fremsat begæringen.

2. Inden for højst en måned fra denne registrering meddeler Den Europæiske Unions Domstol aktindsigt i det begærede dokument ved at fremsende det til den, der har fremsat begæringen.

3. Hvis Den Europæiske Unions Domstol ikke kan give aktindsigt i det begærede dokument, begrunder den skriftligt inden for den i stk. 2 fastsatte frist, hvorfor der gives helt eller delvist afslag, og oplyser vedkommende om retten til at genfremsætte begæringen inden for en måned, regnet fra modtagelsen af svaret.

4. I undtagelsestilfælde, f.eks. hvis begæringen vedrører meget lange dokumenter, eller der er tale om et meget stort antal dokumenter, kan fristen i stk. 2 forlænges med en måned, forudsat at den, der har fremsat begæringen, forinden underrettes herom og gives en nærmere begrundelse.

5. I det i artikel 4, stk. 3, omhandlede tilfælde begynder svarfristen først at løbe fra det tidspunkt, hvor Den Europæiske Unions Domstol råder over supplerende oplysninger fra den, der har fremsat begæringen, der præciserer begæringen tilstrækkeligt.

6. Med henblik på beregning af fristerne finder Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter([2]) analog anvendelse.

([2]) EFT L 130 af 7.6.1972, s. 16.

Artikel 6

Genfremsættelse af begæringen

1. Den, der har fremsat begæringen, kan genfremsætte en begæring i tilfælde af et helt eller delvist afslag på den oprindelige begæring.

2. Har Den Europæiske Unions Domstol ikke givet svar på den oprindelige begæring inden for den fastsatte frist, kan den, der har fremsat begæringen, genfremsætte denne.

3. Genfremsættelsen af begæringen skal sendes til Den Europæiske Unions Domstol inden for en måned, enten fra modtagelsen af svaret om helt eller delvist afslag på aktindsigt i det begærede dokument eller, når der ikke foreligger et svar på den oprindelige begæring, fra udløbet af svarfristen.

4. Genfremsættelsen af begæringen skal affattes i overensstemmelse med de formelle krav, der er fastsat i artikel 4.

Artikel 7

Behandling af den genfremsatte begæring

1. Den genfremsatte begæring behandles efter de retningslinjer, der er fastsat i artikel 5, med undtagelse af oplysningen vedrørende retten til at genfremsætte en begæring.

2. Afslår Den Europæiske Unions Domstol helt eller delvis en genfremsat begæring, oplyser den den, der har fremsat begæringen, om de procedurer, som denne har til rådighed for at anfægte dette afslag, dvs. domstolsprøvelse eller klage til Den Europæiske Ombudsmand efter reglerne i artikel 263 og 228 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

3. Et manglende svar på en genfremsat begæring inden for den fastsatte frist anses for et afslag, og den, der har fremsat begæringen, kan gøre brug af de procedurer, der er omhandlet i stk. 2.

Artikel 8

Kompetente myndigheder

1. Den myndighed, der har kompetence til at tage stilling til en oprindelig begæring om aktindsigt i et dokument, er direktøren for biblioteket.

2. Når det begærede dokument er i Domstolens eller Rettens Justitskontors besiddelse, er de kompetente myndigheder henholdsvis den assisterende justitssekretær ved Domstolen og den assisterende justitssekretær ved Retten.

De assisterende justitssekretærer ved Domstolen og Retten kan delegere beføjelserne som kompetent myndighed for den oprindelige begæring til en fuldmægtig i deres justitskontor.

3. Den myndighed, der har kompetence til at tage stilling til en genfremsat begæring, er Domstolens justitssekretær eller, når den genfremsatte begæring vedrører et dokument, der er i Rettens Justitskontors besiddelse, Rettens justitssekretær.

4. Henvender en medlemsstat, der modtager en begæring om aktindsigt i et dokument, som den råder over, og som hidrører fra Den Europæiske Unions Domstol under udøvelsen af dens administrative funktioner, sig til Domstolen med henblik på konsultation, besvares denne anmodning om konsultation af den myndighed, der i medfør af stk. 3 er kompetent til at besvare en genfremsat begæring vedrørende det samme dokument, fremsat direkte over for Den Europæiske Unions Domstol.

5. Uanset stk. 1 kan Domstolens justitssekretær udpege en anden myndighed, der har kompetence til at tage stilling til en oprindelig begæring om aktindsigt i et dokument.

Artikel 9

Dokumenter fra tredjemænd

1. Den Europæiske Unions Domstol giver ikke aktindsigt i dokumenter fra tredjemænd, som den har i sin besiddelse, før den har modtaget den berørte tredjemands samtykke.

2. I denne artikel forstås ved »tredjemænd«enhver fysisk eller juridisk person eller enhed uden for Den Europæiske Unions Domstol, herunder medlemsstaterne, andre EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer og tredjelande.

3. Modtager Den Europæiske Unions Domstol en begæring om aktindsigt i en tredjemands dokument, konsulterer den kompetente myndighed den berørte tredjemand med henblik på at afklare, om denne modsætter sig udbredelsen af dette dokument, medmindre den af egen drift afslår at udbrede dokumentet på grundlag af en af de undtagelser, der er fastsat i artikel 3.

Artikel 10

Betingelser for aktindsigt

1. Dokumenterne leveres i en eksisterende udgave og et eksisterende format. Den Europæiske Unions Domstol er ikke i medfør af denne afgørelse forpligtet til at oprette et nyt dokument eller til at indsamle oplysninger på anmodning af den, der har fremsat begæringen.

Kopien kan udleveres i papirform eller elektronisk. I denne forbindelse tages der fuldt hensyn til, hvad den, der har fremsat begæringen, foretrækker.

I tilfælde af omfangsrige dokumenter eller dokumenter, der er svære at håndtere, kan den person, der har fremsat begæringen, opfordres til at komme og konsultere dokumenterne på stedet.

2. Har Den Europæiske Unions Domstol eller en anden institution allerede gjort et dokument offentligt tilgængeligt, og kan der let opnås adgang hertil, kan Den Europæiske Unions Domstol begrænse sig til at oplyse den, der har fremsat begæringen, om, hvorledes denne kan få adgang til dokumentet.

Artikel 11

Gebyrer

1. Et gebyr kan opkræves hos den, der har fremsat begæringen, for fremstilling af kopier af begærede dokumenter og deres fremsendelse.

2. Konsultation af dokumenter på stedet og kopier af mindre end 20 sider i A4-format er gratis.

3. Gebyret for fremstilling og fremsendelse af kopier beregnes på grundlag af en sats, der fastsættes af Domstolens justitssekretær.

4. Publikationer er fortsat underlagt deres egen gebyrordning.

Artikel 12

Reproduktion af dokumenter

1. Denne afgørelse berører ikke eksisterende regler om ophavsret, som kan begrænse tredjemands ret til at reproducere eller gøre brug af frigivne dokumenter.

2. Dokumenter, der er omfattet af en ophavsret, som Den Europæiske Unions Domstol er indehaver af, og som udbredes i medfør af denne afgørelse, kan ikke reproduceres eller anvendes i kommercielt øjemed uden forudgående skriftlig tilladelse fra Den Europæiske Unions Domstol.

Artikel 13

Gennemførelsesforanstaltninger

Domstolens justitssekretær vedtager de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne afgørelse. Disse foranstaltninger offentliggøres på Den Europæiske Unions Domstols websted.

Artikel 14

Ikrafttræden

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den ophæver og erstatter Den Europæiske Unions Domstols afgørelse af 11. oktober 2016 vedrørende aktindsigt i dokumenter, som Den Europæiske Unions Domstol er i besiddelse af under udøvelsen af sine administrative funktioner.

Udfærdiget i Luxembourg den 3. december 2019.

Justitssekretær	*Præsident*
Alfredo CALOT ESCOBAR	Koen LENAERTS

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 24. oktober 2019 – SC Topaz Development SRL mod Constantin Juncu og Raisa Juncu (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Bacău – Rumænien)

(Sag C-211/17) ([1])

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – foreløbig købskontrakt udarbejdet af bygherren og bekræftet af en notar – artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 1 – bevis for, at vilkårene er forhandlede – formodning – forbrugerens underskrivelse af kontrakten – artikel 3, stk. 3 – bilag, punkt 1, litra d)-f) og litra i) – udtrykkelig opsigelsesklausul – bødevilkår – karakter af misbrug – artikel 6 og 7 – den nationale rets mulighed for at ændre det konstaterede urimelige kontraktvilkår)

(2020/C 45/03)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Bacău

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC Topaz Development SRL

Sagsøgte: Constantin Juncu og Raisa Juncu

Konklusion

1) Artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende medfører den blotte underskrift af en kontrakt indgået mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, hvori det bestemmes, at denne forbruger ved kontrakten accepterer alle de kontraktvilkår, der forinden er blevet udarbejdet af den erhvervsdrivende, ikke en afvisning af formodningen for, at sådanne bestemmelser ikke har været genstand for en individuel forhandling.

2) Artikel 3, stk. 3, i direktiv 93/13, sammenholdt med bilaget til direktivet, skal fortolkes således, at en udtrykkelig opsigelsesklausul og et bødevilkår, som de i hovedsagen omhandlede, som er indeholdt i en kontrakt indgået mellem en forbruger og en erhvervsdrivende og som udelukkende er udfærdiget til fordel for sidstnævnte og som sidstnævnte har udarbejdet på forhånd, kan udgøre urimelige kontraktvilkår som omhandlet i dette bilags nr. 1, litra d)-f), hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.

3) Artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at i tilfælde af, at det fastslås, at en udtrykkelig opsigelsesklausul og et bødevilkår, der er indeholdt i en købskontrakt indgået mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, er urimelige, kan den nationale ret kun afhjælpe sådanne urimelige kontraktvilkårs nullitet og sætte sin egen afgørelse i stedet herfor, hvis denne kontrakt ikke kan vedblive at eksistere i tilfælde af en fjernelse af disse urimelige kontraktvilkår og hvis en annullation af den nævnte kontrakt i sin helhed udsætter forbrugeren for særligt skadelige konsekvenser.

([1]) EUT C 249 af 31.7.2017

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 13. november 2019 – Bundesrepublik Deutschland mod Adel Hamed (sag C-540/17) og Amar Omar (sag C-541/17) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht – Tyskland)

(Forenede sager C-540/17 og C-541/17) ([1])

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra a) – myndighederne i en medlemsstats afvisning af en asylansøgning som følge af, at der tidligere er blevet indrømmet flygtningestatus i en anden medlemsstat – artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – reel og påvist risiko for at blive genstand for umenneskelig eller nedværdigende behandling – levevilkårene i denne anden medlemsstat for personer med flygtningestatus)

(2020/C 45/04)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bundesrepublik Deutschland

Sagsøgte: Adel Hamed (sag C-540/17) og Amar Omar (sag C-541/17)

Konklusion

Artikel 33, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat udøver den ved bestemmelsen fastsatte beføjelse til at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at en anden medlemsstat allerede har indrømmet ansøgeren flygtningestatus, når de forventelige levevilkår, som ansøgeren vil leve under i sin egenskab af person med den nævnte status i denne anden medlemsstat, udsætter den pågældende for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

([1]) EUT C 402 af 27.11.2017.

Domstolens kendelse (Syvede Afdeling) af 15. oktober 2019 – OH (sag C-439/18) og ER (sag C-472/18) mod Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Spanien)

(Forenede sager C-439/18 og C-472/18) [1]

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 97/81/EF – rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde – § 4 – mandlige og kvindelige arbejdstagere – princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv – direktiv 2006/54/EU – artikel 14, stk. 1 – vertikalt periodisk deltidsansat – anerkendelse af anciennitet – beregningsmåden for treårige anciennitetstillæg – undtagelse af de perioder, hvori der ikke er udført noget arbejde)

(2020/C 45/05)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: OH (sag C-439/18) og ER (sag C-472/18)

Sagsøgt: Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT)

Konklusion

§4, stk. 1 og 2, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, indgået den 6. juni 1997, som findes i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS, samt artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning og virksomhedspraksis, som de i hovedsagerne omhandlede, når disse, hvad angår vertikalt periodisk deltidsansatte, kun tager hensyn til de perioder, der faktisk er udført arbejde, og således udelukker de perioder, hvor der ikke er udført arbejde, fra beregningen af den anciennitet, der kræves for at kunne oppebære treårige tillæg som løntillæg, mens fuldtidsansatte arbejdstagere ikke er underlagt en sådan lovgivning eller en sådan praksis.

[1] EUT C 373 af 15.10.2018.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 20. november 2019 – Indaco Service Soc. coop. sociale, der handler i eget navn og som fuldmægtig for Coop. sociale il Melograno, mod Ufficio Territoriale del Governo Taranto (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato – Italien)

(Sag C-552/18) [1]

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – offentlige kontrakter – direktiv 2014/24/EU – artikel 57, stk. 4, litra c) og g) – indgåelse af offentlige tjenesteydelseskontrakter – fakultative udelukkelsesgrunde – alvorlig forsømmelse i forbindelse med udøvelsen af et erhverv – der er sået tvivl om en økonomisk aktørs integritet – forudgående kontrakt – gennemførelse – misligholdelser – opsigelse – søgsmål – den ordregivende myndigheds vurdering af den kontraktlige misligholdelse – ikke muligt før retssagens afslutning)

(2020/C 45/06)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret
Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellant: Indaco Service Soc. coop. sociale, der handler i eget navn og som fuldmægtig for Coop. sociale il Melograno

Sagsøgt: Ufficio Territoriale del Governo Taranto

Procesdeltager: Cometa Società Cooperativa Sociale

Konklusion

Artikel 57, stk. 4, litra c) og g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter et søgsmål anlagt til prøvelse af en afgørelse om at opsige en offentlig kontrakt, som en ordregivende myndighed har truffet på grund af en »alvorlig forsømmelse i forbindelse med udøvelsen af et erhverv« opstået under gennemførelsen af denne kontrakt, forhindrer den ordregivende myndighed, der iværksætter et nyt udbud, i på tidspunktet for udvælgelse af tilbudsgiverne at udelukke en erhvervsdrivende på grundlag af en vurdering af denne erhvervsdrivendes troværdighed.

([1]) EUT C 436 af 3.12.2018.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 24. oktober 2019 – LC og MD mod easyJet Airline Co. Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance d'Aulnay-Sous-Bois – Frankrig)

(Sag C-756/18) ([1])

(Præjudiciel forelæggelse – Domstolens procesreglement – artikel 99 – luftbefordring – forordning (EF) nr. 261/2004 – lang forsinkelse af et fly – passagerers ret til kompensation – bevis for passagerens tilstedeværelse ved indcheckning – bekræftet reservation fra luftfartsselskabet)

(2020/C 45/07)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal d'instance d'Aulnay-Sous-Bois

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: LC og MD

Sagsøgt: easyJet Airline Co. Ltd

Konklusion

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, og navnlig dens artikel 3, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at passagerer på en flyafgang, der er forsinket med tre timer eller mere ved ankomsten, og som har en bekræftet reservation på denne flyafgang, ikke kan nægtes kompensation i henhold til denne forordning alene af den grund, at de ikke i forbindelse med deres anmodninger om kompensation har bevist deres tilstedeværelse ved indcheckning til den nævnte flyafgang, navnlig ved hjælp af boardingkortet, medmindre det påvises, at disse passagerer ikke var om bord på det pågældende forsinkede fly, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.

([1]) EUT C 54 af 11.2.2019.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 24. oktober 2019 – PORR Építési Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Ungarn)

(Sag C-292/19) ([1])

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – det fælles system for merværdiafgift (moms) – afgiftsgrundlag – nedsættelse – direktiv 2006/112/EF – artikel 90 – princippet om afgiftens neutralitet – fordring, der er blevet uerholdelig som følge af en konkursbehandling)

(2020/C 45/08)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PORR Építési Kft.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Konklusion

Artikel 90 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at en medlemsstat skal tillade en nedsættelse af afgiftsgrundlaget for merværdiafgift, såfremt den afgiftspligtige person kan godtgøre, at den fordring, som den pågældende har mod sin debitor, reelt er uerholdelig, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, eftersom denne situation ikke udgør et tilfælde af ikke-betaling, som kan være omfattet af den i denne artikels stk. 2 fastsatte fravigelse af forpligtelsen til at nedsætte afgiftsgrundlaget for merværdiafgift.

([1]) EUT C 220 af 1.7.2019.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 19. november 2019 – straffesag mod A og B (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein oikeus – Finland)

(Sag C-486/19) ([1])

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – afgift på sukkervarer, konsumis og læskedrikke – afgiftsfritagelse af lignende produkter, der kan udgøre statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF – beføjelse til at idømme en strafferetlig sanktion i tilfælde af tilsidesætter af de forpligtelser, der er forbundet med denne afgift)

(2020/C 45/09)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein oikeus

Tiltalte i straffesagen

A og B

Konklusion

EU-retten skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en fysisk person, som handler på vegne af et selskab, der er pålagt en forbrugsafgift på visse produkter, såsom den i hovedsagen omhandlede afgift, og som har tilsidesat de forpligtelser, der er forbundet med denne afgift, idømmes en strafferetlig sanktion i medfør af gældende national ret, selv om den afgiftsfritagelse, som andre virksomheder har nydt godt af i forhold til lignende produkter, måtte anses for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

([1]) EUT C 295 af 2.9.2019.

Appel iværksat den 24. september 2019 af Ramón Guiral Broto til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-772/17 – Café del Mar m.fl. mod EUIPO – Guiral Broto (C del M)

(Sag C-713/19 P)

(2020/C 45/10)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Ramón Guiral Broto (ved abogado A. Sirimarco)

De andre parter i appelsagen: Café del Mar, SC, José Les Viamonte, Carlos Andrea González og Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 12. december 2019 besluttet, at appellen ikke admitteres, og truffet afgørelse om, at Ramón Guiral Broto bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 24. september 2019 af Ramón Guiral Broto til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-773/17 – Café del Mar m.fl. mod EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar)

(Sag C-714/19 P)

(2020/C 45/11)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Ramón Guiral Broto (ved abogado A. Sirimarco)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret, Café del Mar, SC, José Les Viamonte og Carlos Andrea González

Appellanten har nedlagt følgende påstande

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 12. december 2019 besluttet, at appellen ikke admitteres, og truffet afgørelse om, at Ramón Guiral Broto bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 24. september 2019 af Ramón Guiral Broto til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. juli 2019 i sag T-774/17 – Café del Mar m.fl. mod EUIPO – Guiral Broto (C del M)

(Sag C-715/19 P)

(2020/C 45/12)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Ramón Guiral Broto (ved abogado A. Sirimarco)

De andre parter i appelsagen: Café del Mar, S.C., José Les Viamonte, Carlos Andrea González og Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 12. december 2019 besluttet, at appellen ikke admitteres, og truffet afgørelse om, at Ramón Guiral Broto bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Gera (Tyskland) den 16. oktober 2019 – PG mod Volkswagen AG

(Sag C-759/19)

(2020/C 45/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Gera

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PG

Sagsøgt: Volkswagen AG

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal §§ 6, stk. 1, og 27, stk. 1, i Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge ([1]) (herefter »EG-FGV«) henholdsvis artikel 18, stk. 1, og artikel 26, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF ([2]) fortolkes således, at fabrikanten tilsidesætter sin pligt til at udstede en gyldig attest i henhold til § 6, stk. 1, i EG-FGV (henholdsvis sin pligt til i henhold til artikel 18, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF at vedlægge en typeattest), når han har monteret en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, og artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007 ([3]) i køretøjet, og markedsføring af et sådant køretøj er i strid med forbuddet mod at markedsføre et køretøj uden gyldig typeattest som omhandlet i EG-FGV's § 27, stk. 1 (henholdsvis med forbuddet mod at sælge uden gyldig typeattest som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF)?

I bekræftende fald:

1 a. Har EG-FGV's §§ 6 og 27 henholdsvis artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF til formål at beskytte en tredjemand som omhandlet i BGB's § 823, stk. 2, navnlig også med hensyn til dennes dispositionsfrihed og formue? Hører en slutkundes erhvervelse af et køretøj, som er blevet markedsført uden gyldig typeattest, til den gruppe af risici, som disse bestemmelser blev udstedt for at afværge?

2) Har artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007 til formål netop også at beskytte slutkunden og navnlig også med hensyn til dennes dispositionsfrihed og formue? Hører en slutkundes erhvervelse af et køretøj, i hvilken der er monteret en ulovlig manipulationsanordning, til den gruppe af risici, som denne bestemmelse blev udstedt for at afværge?

([1]) Bekendtgørelse om EF-godkendelse af motorkøretøjer af 3.2.2011 (BGBl. 2011 I, s. 126), som ændret ved artikel 7 i bekendtgørelse af 23.3.2017 (BGBl. 2012 I, s. 522).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5.9.2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (Rammedirektiv) (EUT 2007, L 263, s. 1).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20.6.2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT 2007, L 171, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Köln (Tyskland) den 23. oktober 2019 – The North of England P & I Association Ltd., også som efterfølger for Marine Shipping Mutual Insurance Company mod Bundeszentralamt für Steuern

(Sag C-786/19)

(2020/C 45/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: The North of England P & I Association Ltd., også som efterfølger for Marine Shipping Mutual Insurance Company

Sagsøgt: Bundeszentralamt für Steuern

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2, litra d), andet led, sammenholdt med artikel 25, stk. 1, første sætningsled, i direktiv 88/357/EØF ([1]) og artikel 46, stk. 2, i direktiv 92/49/EØF ([2]) med hensyn til bedømmelsen af den medlemsstat, hvor risikoen består, fortolkes således, at der herved i tilfælde af forsikring mod risici i forbindelse med driften af et skib er tale om den stat, på hvis område et skib er registreret i et officielt register med henblik på at bevise ejerskabet, eller om den stat, hvis flag skibet fører?

([1]) Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22.6.1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 73/239/EØF (EFT 1988, L 172, s. 1).

([2]) Rådets direktiv 92/49/EØF af 18.6.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT 1992, L 228, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 29. oktober 2019 – Bundesrepublik Deutschland mod SpaceNet AG

(Sag C-793/19)

(2020/C 45/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Bundesrepublik Deutschland

Revisionsindstævnte: SpaceNet AG

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 15 i direktiv 2002/58/EF ([1]) i lyset af artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder på den ene side og artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ([2]) og artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union på den anden side fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som forpligter udbyderne af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik- og lokaliseringsdata for slutbrugerne af disse tjenester, når

— denne forpligtelse ikke forudsætter nogen specifik anledning i lokal, tidsmæssig eller geografisk henseende

— genstanden for pligten til at lagre data i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige telefontjenester – herunder formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder samt ubesvarede eller forgæves opkald – er følgende data:

  — telefonnummeret eller en anden identitet for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, samt ved om- og viderestilling enhver anden involveret forbindelse

  — dato og klokkeslæt for begyndelse og afslutning af forbindelsen henholdsvis – i forbindelse med formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder – tidspunkterne for afsendelse og modtagelse af beskeden med angivelse af den anvendte tidszone

  — oplysninger om den benyttede tjeneste, hvis der i forbindelse med telefontjenesten kan benyttes forskellige tjenester

  — for mobile telefontjenester endvidere

    — den internationale identitet for mobile abonnenter for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til

    — den internationale identitet for det terminaludstyr, der ringer op, og som der ringes til

    — dato og klokkeslæt for den første aktivering af tjenesten under angivelse af den anvendte tidszone, hvis der er blevet betalt tjenester på forhånd

    — betegnelserne for de radioceller, som blev benyttet af den forbindelse, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, ved forbindelsens begyndelse

  — for internettelefontjenester tillige internetprotokoladresserne for den forbindelse, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, og tildelte brugeridentiteter

— genstanden for pligten til lagring i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige internetadgangstjenester er følgende data:

  — den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse

  — en entydig identitet for den forbindelse, gennem hvilken internetbenyttelsen sker, samt en tildelt brugeridentitet

  — dato og klokkeslæt for internetbenyttelsens begyndelse og ophør under den tildelte internetprotokoladresse med angivelse af den anvendte tidszone

  — for mobil benyttelse betegnelsen for den radiocelle, som benyttes ved internetforbindelsens begyndelse

— følgende data ikke må lagres:

  — kommunikationens indhold

  — data om besøgte internetsider

  — data fra elektroniske posttjenester

  — data, som er baseret på forbindelser til eller fra bestemte personers, myndigheders og organisationers forbindelser inden for sociale eller kirkelige områder

— lagringens varighed for lokaliseringsdata, dvs. betegnelsen for den benyttede radiocelle, udgør fire uger, og for de øvrige data ti uger

— der er sikret en effektiv beskyttelse af de lagrede data mod risici for misbrug samt mod enhver uberettiget adgang, og

— de lagrede data kun må anvendes til at forfølge særligt grove straffelovsovertrædelser og til at afværge en konkret fare for en persons liv og helbred eller frihed eller for forbundsstatens eller en delstats beståen, med undtagelse af den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse, og som det er tilladt at anvende i forbindelse med en stamdataoplysning (»Bestandsdatenauskunft«) med henblik på forfølgelse af enhver form for strafbare handlinger, for at afværge en fare for den offentlige sikkerhed og orden samt for at opfylde efterretningstjenesternes opgaver?

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12.7.2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT 2002, L 201, s. 37).

Senest ændret ved direktiv 2009/136/EF (EUT 2009, L 337, s. 11).

([2]) EFT 2000, C 364, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 29. oktober 2019 – Bundesrepublik Deutschland mod Telekom Deutschland GmbH

(Sag C-794/19)

(2020/C 45/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Bundesrepublik Deutschland

Revisionsindstævnte: Telekom Deutschland GmbH

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 15 i direktiv 2002/58/EF ([1]) i lyset af artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder på den ene side og artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ([2]) og artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union på den anden side fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som forpligter udbyderne af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik- og lokaliseringsdata for slutbrugerne af disse tjenester, når

— denne forpligtelse ikke forudsætter nogen specifik anledning i lokal, tidsmæssig eller geografisk henseende

— genstanden for pligten til at lagre data i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige telefontjenester – herunder formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder samt ubesvarede eller forgæves opkald – er følgende data:

  — telefonnummeret eller en anden identitet for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, samt ved om- og viderestilling enhver anden involveret forbindelse

  — dato og klokkeslæt for begyndelse og afslutning af forbindelsen henholdsvis – i forbindelse med formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder – tidspunkterne for afsendelse og modtagelse af beskeden med angivelse af den anvendte tidszone

  — oplysninger om den benyttede tjeneste, hvis der i forbindelse med telefontjenesten kan benyttes forskellige tjenester

  — for mobile telefontjenester endvidere

    — den internationale identitet for mobile abonnenter for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til

    — den internationale identitet for det terminaludstyr, der ringer op, og som der ringes til

    — dato og klokkeslæt for den første aktivering af tjenesten under angivelse af den anvendte tidszone, hvis der er blevet betalt tjenester på forhånd

    — betegnelserne for de radioceller, som blev benyttet af den forbindelse, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, ved forbindelsens begyndelse

  — for internettelefontjenester tillige internetprotokoladresserne for den forbindelse, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, og tildelte brugeridentiteter

— genstanden for pligten til lagring i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige internetadgangstjenester er følgende data:

  — den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse

  — en entydig identitet for den forbindelse, gennem hvilken internetbenyttelsen sker, samt en tildelt brugeridentitet

  — dato og klokkeslæt for internetbenyttelsens begyndelse og ophør under den tildelte internetprotokoladresse med angivelse af den anvendte tidszone

  — for mobil benyttelse betegnelsen for den radiocelle, som benyttes ved internetforbindelsens begyndelse

— følgende data ikke må lagres:

  — kommunikationens indhold

  — data om besøgte internetsider

  — data fra elektroniske posttjenester

  — data, som er baseret på forbindelser til eller fra bestemte personers, myndigheders og organisationers forbindelser inden for sociale eller kirkelige områder

— lagringens varighed for lokaliseringsdata, dvs. betegnelsen for den benyttede radiocelle, udgør fire uger, og for de øvrige data ti uger

— der er sikret en effektiv beskyttelse af de lagrede data mod risici for misbrug samt mod enhver uberettiget adgang, og

— de lagrede data kun må anvendes til at forfølge særligt grove straffelovsovertrædelser og til at afværge en konkret fare for en persons liv og helbred eller frihed eller for forbundsstatens eller en delstats beståen, med undtagelse af den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse, og som det er tilladt at anvende i forbindelse med en stamdataoplysning med henblik på forfølgelse af enhver form for strafbare handlinger, for at afværge en fare for den offentlige sikkerhed og orden samt for at opfylde efterretningstjenesternes opgaver?

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12.7.2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT 2002, L 201, s. 37). Senest ændret ved direktiv 2009/136/EF (EUT 2009, L 337, s. 11).

([2]) EFT 2000, C 364, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 31. oktober 2019 – Firma Z mod Finanzamt Y

(Sag C-802/19)

(2020/C 45/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Firma Z

Sagsøgt: Finanzamt Y

Præjudicielle spørgsmål

1) Er et apotek, som leverer lægemidler til en lovpligtig sygekasse, på grund af ydelse af en rabat til de sygeforsikrede berettiget til nedsættelse af afgiftsgrundlaget på grundlag af Den Europæiske Unions Domstols dom af 24. oktober 1996, Elida Gibbs Ltd, C-317/94 (EU:C:1996:400)?

2) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende: Er det i strid med princippet om neutralitet og princippet om ligebehandling på det indre marked, hvis et apotek i indlandet kan nedsætte afgiftsgrundlaget, mens et apotek, som fra en anden medlemsstat leverer afgiftsfrit til den lovpligtige sygekasse inden for Fællesskabet, ikke kan?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Salzburg (Østrig) den 31. oktober 2019 – BU mod Markt24 GmbH

(Sag C-804/19)

(2020/C 45/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Salzburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BU

Sagsøgt: Markt24 GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1) Finder artikel 21 i forordning (EU) nr. 1215/2012 ([1]) anvendelse på et ansættelsesforhold, hvor der ganske vist blev indgået en ansættelseskontrakt i Østrig for arbejdsydelser i Tyskland, men hvor arbejdstageren, som i flere måneder i Østrig holdt sig parat til at arbejde, ikke udførte nogen arbejdsydelser?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende

2) Skal artikel 21 i forordning (EU) nr. 1215/2012 fortolkes således, at en national bestemmelse, som [giver] en arbejdstager [mulighed for] (et lettere) sagsanlæg på stedet for den pågældendes bopæl, som denne har under ansættelsesforholdet eller havde ved ansættelsesforholdets ophør, såsom § 4, [org. s. 2] stk. 1, litra a), i Arbeits- und Sozialgerichtsgesetz (forbundslov om de arbejds- og socialretlige domstoles organisation (ASGG)), kan komme til anvendelse?

3) Skal artikel 21 i forordning (EU) nr. 1215/2012 fortolkes således, at en national bestemmelse, som giver en arbejdstager mulighed for (et lettere) sagsanlæg på det sted, hvor lønnen skal betales eller skulle betales ved ansættelsesforholdets ophør, såsom ASGG's § 4, stk. 1, litra d), kan komme til anvendelse?

4) Såfremt det andet og det tredje spørgsmål besvares benægtende:

4.1. Skal artikel 21 i forordning (EU) nr. 1215/2012 fortolkes således, at en sag i forbindelse med et ansættelsesforhold, hvor arbejdstageren ikke har leveret nogen arbejdsydelser, skal anlægges i den medlemsstat, hvor arbejdstageren holdt sig parat til arbejde?

4.2. Skal artikel 21 i forordning (EU) nr. 1215/2012 fortolkes således, at en sag i forbindelse med et ansættelsesforhold, hvor arbejdstageren ikke har leveret nogen arbejdsydelser, skal anlægges i den medlemsstat, hvor ansættelseskontrakten blev forberedt og indgået, også når det var arbejdsydelser i en anden medlemsstat, der blev aftalt/stillet i udsigt heri?

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende

5) Finder artikel 7, nr. 1), i forordning (EU) nr. 1215/2012 anvendelse på et ansættelsesforhold, hvor der ganske vist blev indgået en ansættelseskontrakt i Østrig for arbejdsydelser i Tyskland, men hvor arbejdstageren, som i flere måneder i Østrig holdt sig parat til at arbejde, ikke har leveret nogen arbejdsydelser, når en national bestemmelse, som giver en arbejdstager mulighed for (et lettere) sagsanlæg på stedet for den pågældendes bopæl, som denne har under ansættelsesforholdet eller havde ved ansættelsesforholdets ophør, såsom ASGG's § 4, stk. 1, litra a), kan komme til anvendelse, eller når en national bestemmelse, som giver en arbejdstager mulighed for (et lettere) sagsanlæg på det sted, hvor lønnen skal betales eller skulle betales ved ansættelsesforholdets ophør, såsom ASGG's § 4, stk. 1, litra d), kan komme til anvendelse?

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Gera (Tyskland) den 4. november 2019 – DS mod Volkswagen AG

(Sag C-808/19)

(2020/C 45/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Gera

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DS

Sagsøgt: Volkswagen AG

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal §§ 6, stk. 1, og 27, stk. 1, i Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge ([1]) (herefter »EG-FGV«) henholdsvis artikel 18, stk. 1, og artikel 26, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF ([2]) fortolkes således, at fabrikanten tilsidesætter sin pligt til at udstede en gyldig attest i henhold til § 6, stk. 1, i EG-FGV (henholdsvis sin pligt til i henhold til artikel 18, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF at vedlægge en typeattest), når han har monteret en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, og artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007 ([3]) i køretøjet, og markedsføring af et sådant køretøj er i strid med forbuddet mod at markedsføre et køretøj uden gyldig typeattest som omhandlet i EG-FGV's § 27, stk. 1 (henholdsvis med forbuddet mod at sælge uden gyldig typeattest som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF)?

I bekræftende fald:

1 a. Har EG-FGV's §§ 6 og 27 henholdsvis artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF til formål også at beskytte slutkunden og – i tilfælde af videresalg på brugtvognsmarkedet – navnlig den efterfølgende bilkøber, også med hensyn til dennes dispositionsfrihed og formue? Hører en bilkøbers erhvervelse af en brugt bil, som er blevet markedsført uden gyldig typeattest, til den gruppe af risici, som disse bestemmelser blev udstedt for at afværge?

2. Har § 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007 til formål også at beskytte slutkunden og – i tilfælde af videresalg på brugtvognsmarkedet – navnlig den efterfølgende bilkøber, også med hensyn til dennes dispositionsfrihed og formue? Hører en bilkøbers erhvervelse af en brugt bil, i hvilken der er monteret en ulovlig manipulationsanordning, til den gruppe af risici, som denne bestemmelse blev udstedt for at afværge?

3. Skal EG-FGV's §§ 6 og 27 henholdsvis artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF og artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007 fortolkes således, at modregningen af en godtgørelse for den faktiske brug af køretøjet i slutkundens skade i tilfælde af overtrædelse af disse bestemmelser bortfalder helt eller delvist (i givet fald: på hvilken måde eller i hvilket omfang?), hvis slutkunden kan forlange og forlanger ophævelse af købekontrakten for bilen på grund af denne overtrædelse? Ændrer det ved fortolkningen, hvis overtrædelsen er kombineret med en vildledning af godkendelsesmyndighederne og slutkunden om, at alle godkendelsesbetingelser er opfyldt, og at det er lovligt at anvende køretøjet i trafikken uden begrænsninger, og overtrædelsen og vildledningen sker med henblik på at reducere omkostningerne og maksimere overskuddet gennem høje afsætningstal, idet man samtidig skaffer sig en konkurrencefordel på de intetanende kunders bekostning?

([1]) Bekendtgørelse om EF-godkendelse af motorkøretøjer af 3.2.2011 (BGBl. 2011 I, s. 126), som ændret ved artikel 7 i bekendtgørelse af 23.3.2017 (BGBl. 2012 I, s. 522).
([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5.9.2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263, s. 1).
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20.6.2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT 2007, L 171, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Gera (Tyskland) den 4. november 2019 – ER mod Volkswagen AG

(Sag C-809/19)

(2020/C 45/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Gera

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ER

Sagsøgt: Volkswagen AG

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal §§ 6, stk. 1, og 27, stk. 1, i Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge ([1]) (herefter »EG-FGV«) henholdsvis artikel 18, stk. 1, og artikel 26, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF ([2]) fortolkes således, at fabrikanten tilsidesætter sin pligt til at udstede en gyldig attest i henhold til § 6, stk. 1, i EG-FGV (henholdsvis sin pligt til i henhold til artikel 18, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF at vedlægge en typeattest), når han har monteret en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, og artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007 ([3]) i køretøjet, og markedsføring af et sådant køretøj er i strid med forbuddet mod at markedsføre et køretøj uden gyldig typeattest som omhandlet i EG-FGV's § 27, stk. 1 (henholdsvis med forbuddet mod at sælge uden gyldig typeattest som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF)?

   I bekræftende fald:

   1 a. Har EG-FGV's §§ 6 og 27 henholdsvis artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF til formål også at beskytte slutkunden og også med hensyn til dennes dispositionsfrihed og formue? Hører en slutkundes erhvervelse af en bil, som er blevet markedsført uden gyldig typeattest, til den gruppe af risici, som disse bestemmelser blev udstedt for at afværge?

2. Har artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007 også til formål at beskytte netop slutkunden og også med hensyn til dennes dispositionsfrihed og formue? Hører en slutkundes erhvervelse af en bil, i hvilken der er monteret en ulovlig manipulationsanordning, til den gruppe af risici, som denne bestemmelse blev udstedt for at afværge?

3. Skal EG-FGV's §§ 6 og 27 henholdsvis artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF og artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007 fortolkes således, at modregningen af en godtgørelse for den faktiske brug af køretøjet i slutkundens skade i tilfælde af overtrædelse af disse bestemmelser bortfalder helt eller delvist (i givet fald: på hvilken måde eller i hvilket omfang?), hvis slutkunden kan forlange og forlanger ophævelse af købekontrakten for bilen på grund af denne overtrædelse? Ændrer det ved fortolkningen, hvis overtrædelsen er kombineret med en vildledning af godkendelsesmyndighederne og slutkunden om, at alle godkendelsesbetingelser er opfyldt, og at det er lovligt at anvende køretøjet i trafikken uden begrænsninger, og overtrædelsen og vildledningen sker med henblik på at reducere omkostningerne og maksimere overskuddet gennem høje afsætningstal, idet man samtidig skaffer sig en konkurrencefordel på de intetanende kunders bekostning?

---

(1) Bekendtgørelse om EF-godkendelse af motorkøretøjer af 3.2.2011 (BGBl. 2011 I, s. 126), som ændret ved artikel 7 i bekendtgørelse af 23.3.2017 (BGBl. 2012 I, s. 522).

(2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5.9.2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263, s. 1).

(3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20.6.2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT 2007, L 171, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 5. november 2019 – QF mod Germanwings GmbH

(Sag C-816/19)

(2020/C 45/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: QF

Sagsøgt: Germanwings GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Udgør en strejke organiseret af et transporterende luftfartsselskabs eget personales fagforening en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 (1)?

---

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Pontevedra (Spanien) den 13. november 2019 – D.A.T.A. m.fl. mod Ryanair D.A.C.

(Sag C-827/19)

(2020/C 45/22)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Provincial de Pontevedra

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: D.A.T.A., L.F.A., A.M.A.G., L.F.A., J.G.C., S.C.C., A.C.V., A.A.G., A.C.A., L.C.A., N.P.B. og P.C.A.

Sagsøgt: Ryanair D.A.C.

Præjudicielle spørgsmål

1) Er udøvelsen blandt de ansatte i et luftfartsselskab af strejkeretten, som er varslet af en fagforening med henblik på at forbedre arbejdsvilkårene, og som ikke er ansporet af arbejdsgiverens forudgående beslutning, men af arbejdstagernes krav – at betragte som en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning 261/20[0]4 ([1]), eller er det derimod et led i luftfartsselskabets sædvanlige aktivitetsudøvelse?

2) Er luftfartsselskabet under omstændigheder som dem, der er genstand for nærværende sag, herunder når selskabet på forhånd er blevet varslet om udøvelsen af strejkeretten i henhold til loven, forpligtet til at træffe enhver gyldig retlig foranstaltning, f.eks. ved at overføre passagerne til flyafgange hos andre selskaber, der ikke er berørt af strejken?

3) Er den måde, hvorpå strejken afblæses, navnlig i tilfælde af gensidige indrømmelser fra konfliktens parter, relevant med henblik på, om en strejke blandt flykabinepersonalet kan betragtes som en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning 261/20[0]4?

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social no41 de Madrid (Spanien) den 20. november 2019 – JL mod Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Sag C-841/19)

(2020/C 45/23)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social nº41 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JL

Sagsøgt: Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7 ([1]) og artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF ([2]) af 5. juli 2006 fortolkes på en sådan måde, at de er til hinder for en bestemmelse i [en medlemsstat] som den i hovedsagen omtvistede, hvorefter det beløb, som FOGASA ([3]) skal betale til en deltidsansat, hvis grundløn er nedsat som følge af en deltidsansættelse, nedsættes yderligere ved fastsættelsen af FOGASA's ansvar i henhold til artikel 33 i Ley del Estatuto de los Trabajadores (lov om arbejdstageres rettigheder), idet deltidsfaktoren igen anvendes, i forhold til en sammenlignelig fuldtidsansat, for så vidt som denne bestemmelse særligt stiller kvindelige arbejdstagere ufordelagtigt i forhold til mandlige arbejdstagere?

([1]) Rådets direktiv 79/7/EØF af 19.12.1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT 1979, L 6, p. 24).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (EUT 2006, L 204, s. 23).

([3]) Fondo de Garantía Salarial (lønmodtagernes garantifond).

Sag anlagt den 19. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-842/19)

(2020/C 45/24)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved W. Roels og A. Armenia, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260, stk. 1, TEUF, idet denne medlemsstat ikke har iværksat alle de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Den Europæiske Unions Domstols dom af 12. april 2018, afsagt i sag C-110/17, Kommissionen mod Belgien.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale en tvangsbøde på 22 076,55 EUR for hver dag gennemførelsen af dommen i sag C-110/17 er forsinket, regnet fra datoen for afsigelsen af nærværende dom, og indtil datoen for fuldstændig opfyldelse af dommen i sag C-110/17, hvilket beløb indbetales på en af Kommissionen angivet konto.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale enten et fast beløb på minimum 2 029 000 EUR, eller, såfremt størrelsen af det faste minimumsbeløb overskrides, et fast dagligt beløb på 4 905,90 EUR, regnet fra datoen for afsigelsen af dommen i sag C-110/17 og indtil datoen for afsigelsen af nærværende dom, eller indtil datoen for opfyldelse af dommen i sag C-110/17, hvis denne opfyldelse indtræder tidligere, hvilket beløb indbetales på en af Kommissionen angivet konto.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har med søgsmålet foreholdt Kongeriget Belgien, at det ikke har iværksat foranstaltningerne til opfyldelse af Domstolens dom af 12. april 2018.

Appel iværksat den 28. november 2019 af Den Bolivariske Republik Venezuela til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 20. september 2019 i sag T-65/18, Venezuela mod Rådet

(Sag C-872/19 P)

(2020/C 45/25)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Den Bolivariske Republik Venezuela (ved avvocati L. Giuliano og F. Di Gianni)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten herved afviste søgsmålet.

— Det fastslås, at appellantens søgsmål kan antages til realitetsbehandling, og sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om sagens realitet.

— Rådet tilpligtes at betale omkostningerne i denne sag såvel som i sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for sin appel har appellanten fremsat et enkelt appelanbringende, som består af tre led.

Retten foretog en urigtig fortolkning af kriteriet om at være umiddelbart berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, i lyset af retspraksis fra Almaz-Antey-sagen.

1. Retten anvendte et forkert kriterium med henblik på at fastslå, om Den Bolivariske Republik Venezuela var umiddelbart berørt af de anfægtede bestemmelser ([1]).

2. Retten foretog en urigtig retsanvendelse, idet den så bort fra visse væsentlige omstændigheder i den foreliggende sag i forbindelse med anvendelsen af kriteriet om at være umiddelbart berørt, således som det følger af Almaz-Antey-sagen.

3. Retten undlod at tage hensyn til de anfægtede bestemmelsers faktiske indvirkninger på Den Bolivariske Republik Venezuela.

([1]) Rådets afgørelse (FUSP) 2017/2074 af 13.11.2017 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela (EUT 2017, L 295, s. 60).

Appel iværksat den 28. november 2019 af Aeris Invest Sàrl til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. oktober 2019 i sag T-599/18, Aeris Invest mod SRB

(Sag C-874/19 P)

(2020/C 45/26)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Aeris Invest Sàrl (ved abogados R. Vallina Hoset og A. Sellés Marco)

Den anden part i appelsagen: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Kendelse afsagt af Retten den 10. oktober 2019, Aeris Invest mod SRB, T-599/18, EU:T:2019:740, ophæves, for så vidt som den bestemmer, at sagen afvises.

— Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne – bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Domstolens afgørelse – træffer afgørelse i overensstemmelse med de påstande, som denne part har nedlagt i første instans.

— Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at den appellerede kendelse tilsidesætter artikel 20 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2010, L 331, s. 12) og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«). Ifølge appellanten har den retsakt, der er anfægtet for Retten, bindende retsvirkninger, for så vidt som den endelige værdiansættelse er en integrerende del af afviklingsafgørelsen.

Med det andet anbringende har appellanten anført, at den appellerede kendelse tilsidesætter chartrets artikel 17. Den fortolkning af artikel 20 i forordning nr. 806/2014, der foretages i den appellerede kendelse, er uforenelig med ejendomsretten, for så vidt som den tillader et indgreb i denne parts ejendomsret uden nogen kompensation herfor.

Ifølge appellens tredje anbringende tilsidesætter den appellerede kendelse artikel 20, stk. 11, litra b), i forordning nr. 806/2014. Efter vedtagelsen af afviklingsafgørelsen og nedskrivningen af aktierne blev Banco Populars tidligere aktionærer kreditorer i enheden. Således finder artikel 20, stk. 11, litra b), i forordning nr. 806/2014 anvendelse på de tidligere aktionærer, for så vidt som denne bestemmelse fastsætter en forpligtelse til, i lyset af den endelige værdiansættelse, at træffe afgørelse om at »nedskrive kreditorernes fordringer«.

Endelig har appellanten med det fjerde anbringende gjort gældende, at den appellerede kendelse tilsidesætter artikel 20, stk. 11 og 14, i forordning nr. 806/2014, samt chartrets artikel 41, idet den ikke tager i betragtning, at den anfægtede retsakt har bindende retsvirkninger for denne part, for så vidt som den forhindrer AERIS i at få adgang til aktuelle og fyldestgørende oplysninger om en enheds regnskabsmæssige situation, i hvilken AERIS havde 3,45% af aktieejerskabet.

Appel iværksat den 3. december 2019 af HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc og HSBC France til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Udvidede Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-105/17, HSBC Holdings plc m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-883/19 P)

(2020/C 45/27)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc og HSBC France (ved barristers K. Bacon, QC, og D. Bailey, solicitor M. Simpson og avocates C. Angeli og M. Giner)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

— Punkt 2 i konklusionen i den appellerede dom, afsagt af Retten (Anden Udvidede Afdeling), den 24. september 2019 i sag T-105/17, HSBC Holdings plc m.fl. mod Kommissionen, ophæves.

— Artikel 1(b) i Kommissionens afgørelse C(2016) 8530 final af 7. december 2016 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen (sag AT.39914 – Rentederivater i euro) ([1]) annulleres, subsidiært annulleres artikel 1(b) for så vidt som den henviser til HSBC's deltagelse i en samlet og vedvarende overtrædelse efter den 19. marts 2007, og

— Kommissionen tilpligtes at betale HSBC's omkostninger som følge af sag T-105/17 og nærværende appel.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende: Retten begik en retlig fejl med hensyn til virkningerne af Kommissionens tilsidesættelse af væsentlige processuelle krav, navnlig HSBC's ret til overholdelse af princippet uskyldsformodning, princippet om god forvaltning og princippet om ret til forsvar.

Andet anbringende: Retten begik en retlig fejl ved at anvende artikel 101, stk. 1, TEUF urigtigt ved sin karakteristik af genstanden for manipulationen af 19. marts 2007 og/eller ved at gengive relevante beviser urigtigt.

Tredje anbringende: Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at de to drøftelser udgjorde overtrædelse af artikel 101, stk. 1, TEUF med konkurrencebegrænsende formål. Retten begik navnlig en fejl, idet den udtalte, at den konkurrencefremmende art af disse drøftelser alene kunne tages i betragtning efter artikel 101, stk. 1, TEUF i sammenhæng med enten begrænsninger, der er accessoriske til en hovedtransaktion, eller en bedømmelse efter artikel 101, stk. 3, TEUF.

Fjerde anbringende: Rettens konklusioner med hensyn til to drøftelser den 12. og den 16. februar 2007 gengav åbenbart de for Retten fremlagte beviser.

Femte anbringende: Rettens konklusion om, at den samlede og vedvarende overtrædelse, som den identificerede i dommen, forfulgte et samlet formål, er behæftet med to retlige fejl: (i) en åbenbar urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviserne med hensyn til drøftelserne den 27. marts 2007, og (ii) en retlig fejl ved konklusionen om, at to drøftelser om medianpriserne forfulgte det samlede formål, som Retten havde identificeret.

Sjette anbringende: det gøres gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at HSBC deltog i en samlet og vedvarende overtrædelse, der indbefattede en adfærd, som ikke var fastlagt som retsstridig adfærd, udvist af HSBC, i afgørelsen.

([1]) EUT 2019, C 130, s. 4.

Appel iværksat den 4. december 2019 af Fiat Chrysler Finance Europe til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 24. september 2019 i forenede sager T-755/15 og T-759/15, Luxembourg og Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen

(Sag C-885/19 P)

(2020/C 45/28)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Fiat Chrysler Finance Europe (ved abogado J. Rodriguez, avocat N. de Boynes, Rechtsanwalt M. Engel og avvocato G. Maisto)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Irland

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 24. september 2019 i de forenede sager T-755/15 og T-759/15 annulleres.

— Kommissionens omtvistede afgørelse af 21. oktober 2015 ([1]) annulleres, eller, subsidiært, såfremt og for så vidt som Domstolen ikke kan træffe en endelig afgørelse, hjemvises sagen til Retten.

— Kommissionen tilpligtes at betale de af Fiat Chrysler Finance Europe afholdte omkostninger i medfør af artikel 138, stk. 1, artikel 184, stk. 1 og 2, i Domstolens procesreglement og at betale Fiat Chrysler Finance Europes sagsomkostninger i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende om, at Rettens analyse af, om Fiat Chrysler Finance Europe opnåede en fordel af den forhåndsgodkendte prisfastsættelsesordning, er i strid med artikel 107 TEUF, idet (i) Retten foretog en urigtig anvendelse af den retlige test af, om den forhåndsgodkendte prisfastsættelsesordning støttede en metode, som oversteg den gældende skønsmargen, og (ii) Retten ikke foretog en passende definition af den relevante virksomhed, der var begunstiget af den forhåndsgodkendte prisfastsættelsesordning.

Andet anbringende om, at Rettens analyse af retsgrundlaget for Kommissionens armslængdeprincip er upassende og selvmodsigende og i strid med det generelle princip om at angive en passende og sammenhængende begrundelse.

Tredje anbringende om, at Retten tilsidesatte det grundlæggende retssikkerhedsprincip, idet den (i) tiltrådte Kommissionens urigtige definition af den forhåndsgodkendte prisfastsættelsesordning uden at behandle ordningens formål eller indhold, og ved at (ii) opretholde anvendelsen af formodningen om, at den forhåndsgodkendte prisfastsættelsesordning var selektiv.

([1]) Kommissionens afgørelse (EU) 2016/2326 af 21.10.2015 om statsstøtte SA.38375 (2014/C ex 2014/NN) iværksat af Luxembourg til fordel for Fiat (meddelt under nummer C(2015) 7152) (EUT 2016, L 351, s. 1).

Appel iværksat den 4. december 2019 af GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings mod Kommissionen

(Sag C-888/19 P)

(2020/C 45/29)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (ved solicitor R. MacLean)

De andre parter i appelsagen: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves.

— Det andet led af det første anbringende i stævningen i første instans, som refereret i den appellerede dom, forkastes.

— Domstolen træffer selv afgørelse vedrørende realiteten med hensyn til det andet led af det første anbringende i stævningen i første instans, som refereret i den appellerede dom.

— Sagen hjemvises til Retten til afgørelse vedrørende sagsøgerens øvrige anbringender om tilsidesættelse af lovgivningen, og

— Sagsøgeren tilpligtes at betale appellantens retlige udgifter og omkostninger i denne procedure og de retlige udgifter og omkostninger, der er afholdt i forbindelse med behandlingen i første instans og appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har anført, at den appellerede dom bør ophæves på grundlag af tre særskilte appelanbringender.

Første appelanbringende: Retten begik en retlig fejl i den appellerede dom ved fortolkningen og anvendelsen af de beslægtede begreber »væsentlige fordrejninger« og »økonomiske situation« i grundforordningens ([1]) artikel 2, stk. 7, litra c), tredje led, og den heraf følgende overgang af bevisbyrden vedrørende markedsøkonomisk behandling fra sagsøgeren til Kommissionen.

Det andet appelanbringende: Retten overholdt ikke de begrænsninger af den skønsbeføjelse, som tilkommer Kommissionen ved bedømmelsen af anmodninger om markedsøkonomisk behandling, og satte sin egen vurdering af den eksporterende producents omstændigheder i stedet for Kommissionens vurdering.

Tredje appelanbringende: Appellanten har nedlagt påstand om ophævelse af punkt 1 i den appellerede doms konklusion med den begrundelse, at Retten ved denne afgørelse traf afgørelse ultra petita.

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51).

Appel iværksat den 4. december 2019 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube mod Kommissionen

(Sag C-891/19 P)

(2020/C 45/30)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche og N. Kuplewatzky, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Hubei Xinyegang Special Tube Co. Ltd, ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, Válcovny trub Chomutov a.s. og Vallourec Deutschland GmbH

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves.

— Første og andet anbringende i sagen i første instans forkastes som værende uden retligt grundlag.

— Sagen hjemvises for så vidt angår det tredje og fjerde anbringende i sagen i første instans til Retten til fornyet prøvelse.

— Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen udsættes, indtil Retten har truffet endelig afgørelse.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen har fremsat seks appelanbringender.

For det første foreligger der adskillige retlige fejl i dommens præmis 59-67. Særligt foretog Retten en fejlagtig fortolkning af artikel 1, stk. 2, artikel 1, stk. 4, artikel 3, stk. 2, artikel 3, stk. 3, artikel 3, stk. 8 og artikel 4 i grundforordningen ([1]) ved i disse to sidstnævnte bestemmelser at indfortolke et krav om, at Kommissionen skal tage hensyn til segmenteringen af markedet for det pågældende produkt ved sin analyse af prisvirkninger. I henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, er der imidlertid krav om en sammenligning i forhold til den samme vare, som omhandlet i grundforordningens artikel 1, stk. 4, og ikke den form for detaljeret vurdering, som kræves af Retten i forhold til markedssegmenter. De retslige myndigheder, som Retten har støttet sig på, støtter ikke Rettens synspunkt, og Retten har leveret en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, som disse myndigheder har støttet sig på, samt af de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede forordning ([2]). Endelig og under alle omstændigheder foreligger der ingen særlige forhold, der kan begrunde en analyse efter markedssegment.

For det andet foretog Retten i dommens præmis 59-67 en fejlagtig fortolkning af den anfægtede forordning eller gengav de faktiske omstændigheder vedrørende brugen af varekontrolnumrene (PCN) i Kommissionens prisvirkningsanalyse fejlagtigt. Brugen af PCN internaliserer visse egenskaber såsom markedssegmentering (og mange andre faktorer), hvorefter enhver prisvirkningsanalyse, der er baseret på en sådan PCN-struktur, naturligt tager hensyn til disse faktorer. En yderligere segmenteret prisvirkningsanalyse var derfor ikke nødvendig.

For det tredje foretog Retten i dommens præmis 77-79 en fejlagtig fortolkning af artikel 296 TEUF og gengav beviserne om analysen baseret på markedssegmenter under undersøgelsen og i den anfægtede forordning fejlagtigt.

For det fjerde foretog Retten i dommens præmis 68-76 en fejlagtig fortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 3, stk. 3, som kun kræver, at virkningerne af dumpingimporten på EU-erhvervsgrenen fastslås. I modsætning til Rettens opfattelse er virkningerne af salg af produkttyper, der ikke eksporteres af de stikprøveudtagne eksporterende producenter, irrelevante.

For det femte undlod Retten i dommens præmis 67-76 at tage hensyn til virkningerne af grundforordningens artikel 17, som vedrører stikprøver, og fratog den dens effektive virkning. Konstateringen i disse præmisser tager ikke hensyn til, at stikprøveudtagningen forudsætter, at Kommissionen kun skal analysere importen af de stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter. Det er derfor legitimt, at der er salg, som ikke inddrages som følge af brugen af stikprøver. Denne bivirkning underminerer imidlertid ikke legitimiteten af den analyse af prisvirkninger, som foretages på grundlag af en repræsentativ stikprøve udtaget i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17.

For det sjette foretog Retten i dommens præmis 34, 35 og 45 en fornyet kvalifikation af det første og andet anbringende, der var blevet fremsat for den, og traf således afgørelse ultra petita. Retten begik også en retlig fejl ved at foretage en fejlagtig fastlæggelse af domstolsprøvelsens omfang vedrørende det første og andet anbringende, der var blevet fremsat for den. Selv såfremt den kontrolstandard, som Retten havde lagt til grund, fandt anvendelse, hvilket ikke var tilfældet, foretog Retten en fejlagtig kvalifikation eller foretog sågar en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, der understøttede Kommissionens analyse.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

([2]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/804 af 11.5.2017 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern (undtagen af støbejern) eller stål (undtagen af rustfrit stål), med cirkulært tværsnit, med udvendig diameter på over 406,4 mm, med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2017, L 121, s. 3).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovni sud (Kroatien) den 5. december 2019 – Den Russiske Føderation

(Sag C-897/19)

(2020/C 45/31)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Vrhovni sud

Parter i hovedsagen

I. N.

Den Russiske Føderation

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 18 TEUF fortolkes således, at en medlemsstat i Den Europæiske Union, der træffer afgørelse om udlevering til et tredjeland af en statsborger fra en stat, der ikke er medlem af Den Europæiske Union, men som er medlem i Schengenområdet, er forpligtet til at underrette nævnte Schengenmedlemsstat, hvori denne person er statsborger, om udleveringsanmodningen?

2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, og nævnte Schengenmedlemsstat har anmodet om overgivelse af den pågældende person med henblik på at gennemføre en procedure, med henblik på hvilken der kræves udlevering, skal den pågældende person da overgives til denne stat i overensstemmelse med aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge?

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. oktober 2019 – IZ mod Ryanair DAC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Justice de paix du troisième canton de Charleroi – Belgien)

(Sag C-735/18) [1]

(2020/C 45/32)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

[1] EUT C 44 af 4.2.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18. november 2019 – XS mod Recteur de l'académie de Paris (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal administratif de Paris – Frankrig)

(Sag C-281/19) [1]

(2020/C 45/33)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

[1] EUT C 187 af 3.6.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. november 2019 – VT og WU mod easyJet Airline Co. Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance de Nice – Frankrig)

(Sag C-395/19) [1]

(2020/C 45/34)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

[1] EUT C 246 af 22.7.2019.

RETTEN

Sag anlagt den 1. november 2019 – John Wood Group m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-749/19)

(2020/C 45/35)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: John Wood Group plc (Aberdeen, Det Forenede Kongerige), WGPSN (Holdings) Ltd (Aberdeen), Wood Group Investments Ltd (Aberdeen) og Amec Foster Wheeler Ltd (Knutsford, Det Forenede Kongerige) (ved barrister C. McDonnell, solicitor B. Goren, advokat M. Peristeraki og solicitor K. Desai)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Det fastslås, at der ikke foreligger ulovlig statsstøtte, og artikel 1 i Kommissionens afgørelse C (2019) 2526 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte SA.44896 vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som det heri blev fastslået, at der forelå ulovlig statsstøtte, og kravet om, at Det Forenede Kongerige tilbagesøger den angivelige ulovlige statsstøtte, som sagsøgerne havde modtaget i denne henseende (den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3), annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3, for så vidt som de pålægger Det Forenede Kongerige at tilbagesøge den angivelige statsstøtte fra sagsøgerne.

— Europa-Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har misforstået den sammenhæng, hvori de britiske regler om kontrollerede udenlandske selskaber indgår, samt deres formål og anvendelse hvad angår behandlingen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter. Kommissionens konklusioner i den anfægtede afgørelse er støttet på kumulative, åbenbare fejl. Kommissionen har navnlig begået åbenbare fejl ved forståelsen af den overordnede britiske beskatningsordning, ved forståelsen af formålet med ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber, ved det konkrete formål med skattefritagelsen for koncernintern finansiering og ved definitionen af fritagelsesberettigede låneforhold.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen med urette har anset skattefritagelsen for koncernintern finansiering for at være en skattefritagelse og dermed for en fordel. Hvad angår ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter udgør skattefritagelsen for koncernintern finansiering en afgiftsbestemmelse og en del af fastlæggelsen af grænserne for reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, men ikke en selektiv fordel. Kommissionen har ikke fremlagt en kvantitativ analyse for at godtgøre, at det er en fordel, og idet der ikke foreligger tungtvejende beviser for, at den pågældende foranstaltning medfører en fordel, er den anfægtede afgørelse ugyldig.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen foretog en urigtig identificering af referencesystemet for vurderingen af virkningerne af reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og at den med urette identificerede reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber som et særskilt regelsæt i forhold til den generelle, britiske selskabsskatteordning. Kommissionen har misforstået formålet med reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og den tog ikke hensyn til Det Forenede Kongeriges skønsbeføjelser.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik åbenbare fejl i analysen af, om der forelå statsstøtte, og anvendte de forkerte kriterier ved vurderingen af sammenligneligheden, Kommissionen undlod at medgive, at der er et anderledes risikoniveau for det britiske beskatningsgrundlag for udlån til en koncernenhed, der skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og lån til en koncernenhed, der ikke skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og den konkluderede ubegrundet, at koncerninterne lån kan sammenlignes med tredjepartslån.

5. Femte anbringende om, at selv hvis det antages, at foranstaltningerne vedrørende kontrollerede udenlandske selskaber umiddelbart udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, konkluderedes det med urette i den anfægtede afgørelse, at der ikke var grundlag for, at de pågældende foranstaltninger kunne være forenelige med EU-statsstøttereglerne. Desuden er den anfægtede afgørelse irrationel og usammenhængende, for så vidt som Kommissionen korrekt accepterede, at kapitel 9 i del 9A i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010) er begrundet, når den eneste grund til, at en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber skulle anvendes i henhold til referencescenariet i det nævnte kapitel 5, ville være »kriteriet om kapital med tilknytning til Det Forenede Kongerige«, fordi dette kriterium kan være uforholdsmæssigt vanskeligt at anvende i praksis, men samtidig, og uden passende begrundelse anførte Kommissionen, at det nævnte kapitel 9 aldrig er begrundet, når analysen af væsentlige personfunktioner ville føre til anvendelse af en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til nævnte kapitel 5. Analysen af væsentlige personfunktioner er nemlig uforholdsmæssigt vanskelig at anvende i praksis, hvorfor Kommissionen skulle have fundet, at det nævnte kapitel 9 var berettiget i forbindelse med denne analyse, ligesom den dermed burde have konkluderet, at der ikke foreligger statsstøtte.

6. Sjette anbringende om, at såfremt den anfægtede afgørelse opretholdes, vil gennemførelsen heraf ved tilbagesøgning af den angivelige statsstøtte fra sagsøgerne medføre en tilsidesættelse af grundlæggende EU-retlige principper, herunder etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, idet det bemærkes, at de pågældende kontrollerede udenlandske selskaber i sagsøgernes tilfælde befinder sig i andre medlemsstater.

7. Syvende anbringende om, at det pålæg om tilbagesøgning, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, er ubegrundet og i strid med grundlæggende EU-retlige principper.

8. Ottende anbringende om, at Kommissionen ikke gav en passende begrundelse for afgørende forhold i den anfægtede afgørelse, såsom konklusionen om, at afgiften for kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til det nævnte kapitel 5 uden vanskeligheder eller uforholdsmæssige omkostninger kunne blive anvendt med analysen af væsentlige personfunktioner.

9. Niende anbringende om, at den anfægtede afgørelse ligeledes er i strid med princippet om god forvaltningsskik, som kræver, at Kommissionen gør den administrative procedure genemsigtig og forudsigelig og træffer afgørelse inden for en rimelig tidsfrist. Det er ikke rimeligt, at der gik mere end fire år, inden Kommissionen vedtog en afgørelse om at indlede undersøgelsen i det foreliggende tilfælde, og at den traf afgørelse mere end seks år, efter den omtvistede foranstaltning trådte i kraft.

Sag anlagt den 8. november 2019 – Rio Tinto European Holdings m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-762/19)

(2020/C 45/36)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Rio Tinto European Holdings Ltd (London, Det Forenede Kongerige), Rio Tinto International Holdings Ltd (London) og Rio Tinto Simfer UK Ltd (London) (ved advokaterne N. Niejahr og B. Hoorelbeke samt solicitors A. Stratakis og P. O'Gara)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres, for så vidt som det deri fastslås, at den angivelige støtteforanstaltning udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF og for så vidt som det deri fastslås at støtten skal tilbagesøges med renter, herunder fra sagsøgerne.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, 3 og 4, for så vidt som der heri anordnes tilbagesøgning af uforenelig støtte med tillæg af renter, herunder fra sagsøgerne.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte artikel 107, stk. 1, TEUF, da den fastslog, at den angivelige støtteforanstaltning indebærer en selektiv fordel:

   a) for de selskaber, som gør brug af 75 %-fritagelsen for lav-risiko fritagelsesberettigede låneforhold, fordi Kommissionen

      — med urette identificerede Det Forenede Kongeriges ordning for kontrollerede udenlandske selskaber som referenceordningen

      — begik en retlig fejl, da den konkluderede, at 75 %-fritagelsen udgør en undtagelse til referencebeskatningsordningen på det grundlag at:

         (i) konklusionen om en undtagelse med urette er baseret på lovgivningsteknikken

         (ii) kriteriet om nøglepersonfunktioner ikke er det afgørende kriterium i forbindelse med Det Forenede Kongeriges ordning for kontrollerede udenlandske selskaber, og

         (iii) fritagelsesberettigede og ikke-fritagelsesberettigede låneforhold ikke er i samme faktiske og retlige situation, og idet Kommissionen under alle omstændigheder begik en retlig fejl, da den foretog en analog anvendelse af eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1])

      — begik en faktisk og retlig fejl, da den konkluderede, at 75 %-fritagelsen ikke er begrundet i karakteren og den almindelige opbygning af beskatningsordningen på samme måde som skattefritagelsen for koncernintern finansiering, der finder anvendelse på ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter omfattet af Section 371EC i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (Det Forenede Kongeriges lov om skatter (internationale og andre bestemmelser) af 2010.

   b) for de selskaber, der gør brug af undtagelserne vedrørende matched interest og fritagelsesberettigede ressourcer, fordi den

      — med urette identificerede Det Forenede Kongeriges regler om kontrollerede udenlandske selskaber som referenceordningen

      — begik en retlig fejl ved at konkludere, at undtagelserne vedrørende matched interest og fritagelsesberettigede ressourcer udgør en undtagelse til referencebeskatningsordningen, på det grundlag, at

         (i) konklusionen om en undtagelse med urette er baseret på lovgivningsteknikken, og kriteriet om nøglepersonfunktioner ikke er et afgørende kriterium for Det Forenede Kongeriges regler om kontrollerede udenlandske selskaber

         (ii) skattepligtige personer, som kan anvende undtagelserne vedrørende matched interest og fritagelsesberettigede ressourcer ikke er i samme faktiske og retlige situation som skattepligtige personer, som ikke kan anvende disse.

      — begik en faktisk og retlig fejl ved at konkludere, at undtagelserne vedrørende matched interest og fritagelsesberettigede ressourcer ikke er begrundet i karakteren og den almindelige opbygning af beskatningsordningen.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den ikke godtgjorde, at den angivelige støtteforanstaltning kunne påvirke handelen mellem medlemsstater og kunne fordreje konkurrencen.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen subsidiært tilsidesatte artikel 49 TEUF, idet den kvalificerede den angivelige støtteforanstaltning som uforenelig statsstøtte, som ikke er i strid med etableringsfriheden som sikret ved artikel 49 TEUF.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte det grundlæggende princip om ligebehandling/forbud mod forskelsbehandling ved

— at behandle ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra kvalificerende lån på samme måde som ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra ikkekvalificerende lån, og

— at behandle skattefritagelsen for koncernintern finansiering forskelligt afhængig af, om de ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter er omfattet af sections 371EB or 371EC i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010.

5. Femte anbringende om subsidiært, at selv om den angivelige støtteforanstaltning falder under of artikel 107, stk. 1,TEUF, tilsidesatte Kommissionen artikel 16, stk. 1,i Rådets forordning (EU) 2015/1589 ([2]), ved at anordne tilbagesøgning af angiveligt uforenelig støtte fra adressaterne for den angivelige støtteforanstaltning, fordi en sådan tilbagesøgning tilsidesætter almindelige EU-retlige principper, navnlig princippet om den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016 L 193, s. 1).
([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. noveber 2019 – Ultra Electronics Holdings m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-763/19)

(2020/C 45/37)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Ultra Electronics Holdings plc (London, Det Forenede Kongerige), DF Group Ltd (London) og Ultra Electronics Swiss Holdings Company Ltd (London) (ved solicitor M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgernes ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF eller frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat elleve anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter, er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 3711D i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgernes (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har de fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgernes etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Keller Holdings mod Kommissionen

(Sag T-764/19)

(2020/C 45/38)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Keller Holdings Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender:

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Genus Investments mod Kommissionen

(Sag T-765/19)

(2020/C 45/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Genus Investments Ltd (Basingstoke, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning derfor ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).
([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Just Eat Holding mod Kommissionen

(Sag T-766/19)

(2020/C 45/40)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Just Eat Holding Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF eller frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Markit Group mod Kommissionen

(Sag T-767/19)

(2020/C 45/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Markit Group Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Elementis mod Kommissionen

(Sag T-768/19)

(2020/C 45/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Elementis Holdings Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender:

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Informa m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-769/19)

(2020/C 45/43)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Informa plc (London, Det Forenede Kongerige), Maypond Ltd (Dublin, Irland), Tanahol Ltd (Dublin) og Colonygrove Ltd (London) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgernes ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF og/eller de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat 11 anbringender:

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgernes (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskaberne fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgernes etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – Merlin UK Finco 1 m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-770/19)

(2020/C 45/44)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Merlin UK Finco 1 Ltd (Poole, Det Forenede Kongerige), Merlin UK Finco 2 Ltd (Poole), Charcoal Newco 1 Ltd (Poole) og Charcoal Newco 1A Ltd (Poole) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgernes ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF eller frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat 11 anbringender.

1. det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgernes (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har de fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgernes etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 11. november 2019 – Experian Finance 2012 mod Kommissionen

(Sag T-771/19)

(2020/C 45/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Experian Finance 2012 Ltd (Nottingham, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført 11 anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/11641164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/15891589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter« ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).
([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 11. november 2019 – William Grant & Sons og William Grant & Sons Investments mod Kommissionen

(Sag T-778/19)

(2020/C 45/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: William Grant & Sons Holdings Ltd (Dufftown, Det Forenede Kongerige) og William Grant & Sons Investments Ltd (Dufftown) (ved barrister C. McDonnell, solicitor B. Goren, advokat M. Peristeraki og solicitor K. Desai)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Det fastslås, at der ikke foreligger ulovlig statsstøtte, og artikel 1 i afgørelse C(2019) 2526 Final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte SA.44896 vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som det heri blev fastslået, at der forelå ulovlig statsstøtte, og kravet om, at Det Forenede Kongerige tilbagesøger den angivelige ulovlige statsstøtte, som sagsøgerne havde modtaget i denne henseende (den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3), annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3, for så vidt som de pålægger Det Forenede Kongerige at tilbagesøge den angivelige statsstøtte.

— Europa-Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har misforstået den sammenhæng, hvori de britiske regler om kontrollerede udenlandske selskaber indgår, samt deres formål og anvendelse hvad angår behandlingen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter. Kommissionens konklusioner i den anfægtede afgørelse er støttet på kumulative, åbenbare fejl. Kommissionen har navnlig begået åbenbare fejl ved forståelsen af den overordnede britiske beskatningsordning, ved forståelsen af formålet med ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber, ved det konkrete formål med skattefritagelsen for koncernintern finansiering og ved definitionen af fritagelsesberettigede låneforhold.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen med urette har anset skattefritagelsen for koncernintern finansiering for at være en skattefritagelse og dermed for en fordel. Hvad angår ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter udgør skattefritagelsen for

koncernintern finansiering en afgiftsbestemmelse og en del af fastlæggelsen af grænserne for reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, men ikke en selektiv fordel. Kommissionen har ikke fremlagt en kvantitativ analyse for at godtgøre, at det er en fordel, og idet der ikke foreligger tungtvejende beviser for, at den pågældende foranstaltning medfører en fordel, er den anfægtede afgørelse ugyldig.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen foretog en urigtig identificering af referencesystemet for vurderingen af virkningerne af reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og at den med urette identificerede reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber som et særskilt regelsæt i forhold til den generelle, britiske selskabsskatteordning. Kommissionen har misforstået formålet med reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og den tog ikke hensyn til Det Forenede Kongeriges skønsbeføjelser.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik åbenbare fejl i analysen af, om der forelå statsstøtte, og anvendte de forkerte kriterier ved vurderingen af sammenligneligheden, Kommissionen undlod at medgive, at der er et anderledes risikoniveau for det britiske beskatningsgrundlag for udlån til en koncernenhed, der skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og lån til en koncernenhed, der ikke skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og den konkluderede ubegrundet, at koncerninterne lån kan sammenlignes med tredjepartslån.

5. Femte anbringende om, at selv hvis det antages, at foranstaltningerne vedrørende kontrollerede udenlandske selskaber umiddelbart udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, konkluderedes det med urette i den anfægtede afgørelse, at der ikke var grundlag for, at de pågældende foranstaltninger kunne være forenelige med EU-statsstøttereglerne. Desuden er den anfægtede afgørelse irrationel og usammenhængende, for så vidt som Kommissionen korrekt accepterede, at kapitel 9 i del 9A i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010) er begrundet, når den eneste grund til, at en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber skulle anvendes i henhold til referencescenariet i kapitel 5 i den nævnte del 9A, ville være »kriteriet om kapital med tilknytning til Det Forenede Kongerige«, fordi dette kriterium kan være uforholdsmæssigt vanskeligt at anvende i praksis, men samtidig, og uden passende begrundelse anførte Kommissionen, at det nævnte kapitel 9 aldrig er begrundet, når analysen af væsentlige personfunktioner ville føre til anvendelse af en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til nævnte kapitel 5. Analysen af væsentlige personfunktioner er nemlig uforholdsmæssigt vanskelig at anvende i praksis, hvorfor Kommissionen skulle have fundet, at det nævnte kapitel 9 var berettiget i forbindelse med denne analyse, ligesom den dermed burde have konkluderet, at der ikke foreligger statsstøtte.

6. Sjette anbringende om, at såfremt den anfægtede afgørelse opretholdes, ville gennemførelsen heraf ved tilbagesøgning af den angivelige statsstøtte fra sagsøgerne medføre en tilsidesættelse af grundlæggende EU-retlige principper, herunder etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, idet det bemærkes, at de pågældende kontrollerede udenlandske selskaber i sagsøgernes tilfælde befinder sig i andre medlemsstater.

7. Syvende anbringende om, at det pålæg om tilbagesøgning, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, er ubegrundet og i strid med grundlæggende EU-retlige principper.

8. Ottende anbringende om, at Kommissionen ikke gav en passende begrundelse for afgørende forhold i den anfægtede afgørelse, såsom konklusionen om, at afgiften for kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til det nævnte kapitel 5 uden vanskeligheder eller uforholdsmæssige omkostninger kunne blive anvendt med analysen af væsentlige personfunktioner.

9. Niende anbringende om, at den anfægtede afgørelse ligeledes er i strid med princippet om god forvaltningsskik, som kræver, at Kommissionen gør den administrative procedure genemsigtig og forudsigelig og træffer afgørelse inden for en rimelig tidsfrist. Det er ikke rimeligt, at der gik mere end fire år, inden Kommissionen vedtog en afgørelse om at indlede undersøgelsen i det foreliggende tilfælde, og at den traf afgørelse mere end seks år, efter den omtvistede foranstaltning trådte i kraft.

Sag anlagt den 11. november 2019 – BAE Systems mod Kommissionen

(Sag T-773/19)

(2020/C 45/47)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: BAE Systems plc (London, Det Forenede Kongerige) (ved advokat N. Garcia Målfoto, solicitor W. Leslie og advokat I. Lunneryd)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse C(2019) 2526) Final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn, idet den fastslog, at det relevante referencesystem er reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og ikke Det Forenede Kongeriges selskabsskatteordning. Navnlig indebærer Kommissionens konklusion om, at referencesystemet er reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, en urigtig anvendelse af Unionens retsinstansers praksis. Kommissionen skulle tværtimod have konkluderet, at det passende referencesystem var Det Forenede Kongeriges selskabsskatteordning, som reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber er en integreret og uadskillelig del af.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende referencesystemets formål.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, anlagde et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesatte begrundelsespligten ved at konkludere, at skattefritagelsen for koncernintern finansiering udgør en selektiv undtagelse til referencesystemet, og navnlig at virksomheder, der har andre former for ikkehandelsrelaterede indtægter, befinder sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation med virksomheder, der har ikkehandelsrelaterede indtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold. Kommissionen begik således en fejl ved at konkludere, at ikkehandelsrelaterede indtægter fra lån til nærtstående parter og lån til tredjeparter ikke giver en væsentlig og materielt større risiko for kunstig overførsel end fritagelsesberettigede låneforhold. Kommissionen begik endvidere en fejl ved at fokusere på lovgivningsteknikken for frem for virkningerne af skattefritagelsen for koncernintern finansiering.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl, anlagde et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesatte begrundelsespligten ved at konkludere, at skattefritagelsen for koncernintern finansiering ikke var begrundet af arten og den generelle opbygning af skattereglerne henset til analysen af væsentlige personfunktioner. Kommissionen begik navnlig en fejl ved at konkludere, at de administrative omkostninger ved at anvende analysen af væsentlige personfunktioner ikke begrunder skattefritagelsen for koncernintern finansiering, og at skattefritagelsen for koncernintern finansiering ikke er begrundet ved behovet for at opfylde frihederne fastsat i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

5. Femte anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende forekomsten af en fordel, som det kræves i henhold til artikel 107 TEUF. Kommissionens vurdering er støttet på ubegrundede formodninger, og den undlod reelt at godtgøre, at der foreligger en fordel, og ikke at fastslå, at der kunne være en fordel under visse omstændigheder.

Sag anlagt den 12. november 2019 – FA Sub 3 Ltd mod Kommissionen

(Sag T-774/19)

(2020/C 45/48)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: FA Sub 3 Ltd (Tortola, De Britiske Jomfruøer) (ved Solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF eller frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om Rådets direktiv (EU) 2016/1164 først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 3711D i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning derfor ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 12. november 2019 – Sheldon og Kingfisher International mod Kommissionen

(Sag T-775/19)

(2020/C 45/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Sheldon Holdings Ltd (London, Det Forenede Kongerige) og Kingfisher International Holdings Ltd (London) (ved advokaterne G. Motta og N. Baeten)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019 L 216, s. 1) annulleres i sin helhed.

— Subsidiært annulleres Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352, for så vidt som det heri konkluderes, at section 371ID I Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010) udgjorde ulovlig statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

— Mere subsidiært annulleres artikel 2, 3 og 4 i Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat 11 anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen valgte et ugyldigt referencesystem med henblik på analysen af selektiviteten. Set i forhold til det passende referencesystem er skattefritagelsen for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) ikke en undtagelse og er ikke selektiv.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen grundlæggende misforstod arten af det væsentligste formål med det valgte referencesystem og ikke tog hensyn til dette systems formål, hvilket førte til et ufuldstændigt og hypotetisk referencesystem.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen foretog en åbenbart forkert kvalificering af den omtvistede foranstaltnings rolle på et tilsyneladende upassende lovgivningsteknisk grundlag. Den omtvistede foranstaltning er ikke som sådan en undtagelse til Kommissionens valgte referencesystem.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen med urette konkluderede, at den omtvistede foranstaltning forskelsbehandlede virksomheder, der, henset til formålet med det valgte referencesystem, var sammenlignelige.

5. Femte anbringende om, at Kommissionen ikke medgav, at den omtvistede foranstaltning ikke udgør en selektiv fordel, eftersom den følger af de vejledende principper og af arten af Kommissionens referencesystem og er en integreret mekanisme, der er nødvendig for systemets funktion og effektivitet.

6. Sjette anbringende om, at Kommissionens afgørelse overskrider Kommissionens beføjelser på statsstøtteområdet i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

7. Syvende anbringende om, at Kommissionens gennemførelse af undersøgelsen af den omtvistede foranstaltning var i strid med artikel 108, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([1]) samt med dens forpligtelse til god forvaltning i medfør af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

8. Ottende anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte sin begrundelsespligt i henhold til artikel 296 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

9. Niende anbringende om, at Kommissionen ikke medgav, at section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 var fuldstændigt berettiget og ikke udgjorde en selektiv fordel.

10. Tiende anbringende om, at der ikke skulle pålægges tilbagesøgning, eftersom det i henhold til sag C-196/04 *Cadbury Schweppes* ([2]), ville være i strid med de generelle EU-retlige principper vedrørende etableringsfriheden.

11. Ellevte anbringende om, at der ikke skulle pålægges tilbagesøgning, eftersom Kommissionens retningslinjer vedrørende tilbagesøgning udgør magtmisbrug og er i strid med generelle EU-retlige principper vedrørende tilbagesøgning af ulovlig statsstøtte.

([1]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

([2]) Domstolens dom af 12.9.2006, *Cadbury Schweppes plc og Cadbury Schweppes Overseas Ltd mod Commissioners of Inland Revenue* (sag C-196/04, EU:C:2006:554).

Sag anlagt den 12. november 2019 – JIB Overseas mod Kommissionen

(Sag T-776/19)

(2020/C 45/50)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: JIB Overseas Holdings Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender:

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning derfor ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 12. november 2019 – RDI Reit mod Kommissionen

(Sag T-778/19)

(2020/C 45/51)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: RDI Reit plc (London, Det Forenede Kongerige) (ved barrister C. McDonnell, solicitor B. Goren, advokat M. Peristeraki og solicitor K. Desai)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at der ikke foreligger ulovlig statsstøtte, og artikel 1 i den anfægtede afgørelse C(2019) 2526 Final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte SA.44896 vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som det heri blev fastslået, at der forelå ulovlig statsstøtte, og kravet om, at Det Forenede Kongerige tilbagesøger den angivelige ulovlige statsstøtte, som sagsøgeren havde modtaget i denne henseende (den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3), annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3, for så vidt som de pålægger Det Forenede Kongerige at tilbagesøge den angivelige statsstøtte fra sagsøgeren.

— Europa-Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har misforstået den sammenhæng, hvori de britiske regler om kontrollerede udenlandske selskaber indgår, samt deres formål og anvendelse hvad angår behandlingen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter. Kommissionens konklusioner i den anfægtede afgørelse er støttet på kumulative, åbenbare fejl. Kommissionen har navnlig begået åbenbare fejl ved forståelsen af den overordnede britiske beskatningsordning, ved forståelsen af formålet med ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber, ved det konkrete formål med skattefritagelsen for koncernintern finansiering og ved definitionen af fritagelsesberettigede låneforhold.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen med urette har anset skattefritagelsen for koncernintern finansiering for at være en skattefritagelse og dermed for en fordel. Hvad angår ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter udgør skattefritagelsen for koncernintern finansiering en afgiftsbestemmelse og en del af fastlæggelsen af grænserne for reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, men ikke en selektiv fordel. Kommissionen har ikke fremlagt en kvantitativ analyse for at godtgøre, at det er en fordel, og idet der ikke foreligger tungtvejende beviser for, at den pågældende foranstaltning medfører en fordel, er den anfægtede afgørelse ugyldig.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen foretog en urigtig identificering af referencesystemet for vurderingen af virkningerne af reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og at den med urette identificerede reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber som et særskilt regelsæt i forhold til den generelle, britiske selskabsskatteordning. Kommissionen har misforstået formålet med reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og den tog ikke hensyn til Det Forenede Kongeriges skønsbeføjelser.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik åbenbare fejl i analysen af, om der forelå statsstøtte, og anvendte de forkerte kriterier ved vurderingen af sammenligneligheden, Kommissionen undlod at medgive, at der er et anderledes risikoniveau for det britiske beskatningsgrundlag for udlån til en koncernenhed, der skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og lån til en koncernenhed, der ikke skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og den konkluderede ubegrundet, at koncerninterne lån kan sammenlignes med tredjepartslån.

5. Femte anbringende om, at selv hvis det antages, at foranstaltningerne vedrørende kontrollerede udenlandske selskaber umiddelbart udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, konkluderedes det med urette i den anfægtede afgørelse, at der ikke var grundlag for, at de pågældende foranstaltninger kunne være forenelige med EU-statsstøttereglerne. Desuden er den anfægtede afgørelse irrationel og usammenhængende, for så vidt som Kommissionen korrekt accepterede, at kapitel 9 i del 9A i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010) er begrundet, når den eneste grund til, at en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber skulle anvendes i henhold til referencescenariet i kapitel 5 i den nævnte del 9A, ville være »kriteriet om kapital med tilknytning til Det Forenede Kongerige«, fordi dette kriterium kan være uforholdsmæssigt vanskeligt at anvende i praksis, men samtidig, og uden passende begrundelse anførte Kommissionen, at det nævnte kapitel 9 aldrig er begrundet, når analysen af væsentlige personfunktioner ville føre til anvendelse af en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til nævnte kapitel 5. Analysen af væsentlige personfunktioner er nemlig uforholdsmæssigt vanskelig at anvende i praksis, hvorfor Kommissionen skulle have fundet, at det nævnte kapitel 9 var berettiget i forbindelse med denne analyse, ligesom den dermed burde have konkluderet, at der ikke foreligger statsstøtte.

6. Sjette anbringende om, at såfremt den anfægtede afgørelse opretholdes, ville gennemførelsen heraf ved tilbagesøgning af den angivelige statsstøtte fra sagsøgeren medføre en tilsidesættelse af grundlæggende EU-retlige principper, herunder etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, idet det bemærkes, at de pågældende kontrollerede udenlandske selskaber i sagsøgerens tilfælde befinder sig i andre medlemsstater.

7. Syvende anbringende om, at det pålæg om tilbagesøgning, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, er ubegrundet og i strid med grundlæggende EU-retlige principper.

8. Ottende anbringende om, at Kommissionen ikke gav en passende begrundelse for afgørende forhold i den anfægtede afgørelse, såsom konklusionen om, at afgiften for kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til det nævnte kapitel 5 uden vanskeligheder eller uforholdsmæssige omkostninger kunne blive anvendt med analysen af væsentlige personfunktioner.

9. Niende anbringende om, at den anfægtede afgørelse ligeledes er i strid med princippet om god forvaltningsskik, som kræver, at Kommissionen gør den administrative procedure genemsigtig og forudsigelig og træffer afgørelse inden for en rimelig tidsfrist. Det er ikke rimeligt, at der gik mere end fire år, inden Kommissionen vedtog en afgørelse om at indlede undersøgelsen i det foreliggende tilfælde, og at den traf afgørelse mere end seks år, efter den omtvistede foranstaltning trådte i kraft.

Sag anlagt den 12. november 2019 – Ashtead Financing mod Kommissionen

(Sag T-779/19)

(2020/C 45/52)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Ashtead Financing Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres artikel 2 i den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den indebærer en tilsidesættelse af sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat elleve anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen vedrørende skattefritagelsen for koncernintern finansiering (herefter »den anfægtede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den anfægtede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den anfægtede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den anfægtede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den anfægtede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsskrivelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra et selskab i Det Forenede Kongerige af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter« ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den anfægtede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har sagsøgeren fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den anfægtede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 12. november 2019 – Smith & Nephew USD og Smith & Nephew USD One mod Kommissionen

(Sag T-780/19)

(2020/C 45/53)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Smith & Nephew USD Ltd (Watford, Det Forenede Kongerige) og Smith & Nephew USD One Ltd (Watford) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgernes ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF eller de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat 11 anbringender:

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgernes (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskaberne fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgernes etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 12. november 2019 – Rigid Plastic Containers Finance og RPC Pisces Holdings mod Kommissionen

(Sag T-781/19)

(2020/C 45/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Rigid Plastic Containers Finance Ltd (Rushden, Det Forenede Kongerige) og RPC Pisces Holdings Ltd (Rushden) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres artikel 2 i den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den indebærer en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat elleve anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen vedrørende skattefritagelsen for koncernintern finansiering (herefter »den anfægtede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den anfægtede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den anfægtede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den anfægtede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den anfægtede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsskrivelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra et selskab i Det Forenede Kongerige af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter« ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den anfægtede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgernes (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har sagsøgerne fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den anfægtede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgernes etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 8. november 2019 – St Schrader Holding Company UK mod Kommissionen

(Sag T-782/19)

(2020/C 45/55)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: St Schrader Holding Company UK Ltd (Swindon, Det Forenede Kongerige) (ved solicitor M. Whitehouse and P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at ordningen med skattefritagelse for koncernintern finansiering (»den omtvistede foranstaltning«) indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter«, ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 12. november 2019 – Royal Mail Investments mod Kommissionen

(Sag T-783/19)

(2020/C 45/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Royal Mail Investments Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors M. Whitehouse og P. Halford)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber (EUT 2019, L 216, s. 1) annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den tilsidesætter sagsøgerens ret til fri etablering i henhold til artikel 49 TEUF.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 11 anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med identifikationen af et referencesystem med henblik på en analyse af selektiviteten.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og anlagde åbenbart urigtige skøn ved at foretage en fejlagtig eller ufuldstændig identifikation af de relevante formål med dens valgte referencesystem og ved ikke at opfatte dem korrekt.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den omtvistede foranstaltning indebar en undtagelse til dens valgte referencesystem.

5. Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik retlige fejl og/eller anlagde åbenbart urigtige skøn ved fejlagtigt at klassificere den omtvistede foranstaltning som umiddelbart selektiv, idet den fejlagtigt lagde til grund, at den indebar forskelsbehandling af virksomheder, der befandt sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation.

6. Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at tage hensyn til Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1]) ved bedømmelsen af, om den omtvistede foranstaltning var selektiv, selv om dette instrument først trådte i kraft efter udgangen af den periode, hvori Kommissionen fastslog, at den omtvistede foranstaltning udgjorde statsstøtte.

7. Med det syvende anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et magtmisbrug fra Kommissionens side, som er i strid med Det Forenede Kongeriges beskatningsuafhængighed.

8. Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at den angivelige undtagelse ikke kunne begrundes i forhold til beskatningen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter fra fritagelsesberettigede låneforhold, som umiddelbart falder ind under section 371EB (»aktiviteter i Det Forenede Kongerige«) i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010). Med hensyn til fritagelserne vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« og »matched interest«-indtægter er Kommissionens afgørelse også behæftet med en manglende angivelse af begrundelsen for berettigelsen deraf eller den manglende berettigelse heraf.

9. Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen handlede i strid med artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6 i forordning (EU) 2015/1589 ([2]) og i strid med princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Kommissionen undlod i sin åbningsafgørelse særligt at gøre opmærksom på, at den havde betænkeligheder i forhold til »75%-fritagelsen« i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 for at undgå de praktiske vanskeligheder med at foretage en analyse af nøglepersonfunktioner med hensyn til koncernintern lånevirksomhed, såsom at give interesserede parter behørig mulighed for at fremsætte bemærkninger dertil. Kommissionen opfordrede ikke under sin undersøgelse interesserede parter til at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse, og den valgte i den anfægtede afgørelse at se bort fra sådanne bemærkninger, som i denne forbindelse rent faktisk var blevet afgivet af interesserede parter. Følgelig er den anfægtede afgørelse ugyldig.

10. Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at opkrævning af skat fra en britisk virksomhed af indtægter i udenlandske datterselskaber »i det omfang, de kan henføres til indenlandske aktiver og aktiviteter« ikke udgør en restriktion for etableringsfriheden, og at den omtvistede foranstaltning ikke var nødvendig med henblik på at sikre overholdelse af de frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne.

Til støtte for sagsøgerens (subsidiære) påstand om annullation af den anfægtede afgørelses artikel 2 har selskabet fremsat følgende anbringende:

11. Med det ellevte anbringende gøres gældende, at selv såfremt (hvilket benægtes) den omtvistede foranstaltning indebærer en statsstøtteordning, begik Kommissionen en retlig fejl ved at fastslå, at tilbagesøgning af støtten ikke ville være i strid med grundlæggende EU-retlige principper og ved at pålægge tilbagesøgning, uanset om oprettelse af kontrollerede udenlandske selskaber og deres udlån til koncernforbundne selskaber med hjemsted i udlandet rent faktisk indebar en udøvelse af etableringsfriheden eller de frie kapitalbevægelser. Særligt ville tilbagesøgning i denne sag være i strid med sagsøgerens etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF. For så vidt angår en sådan tilsidesættelse skal pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede afgørelses artikel 2 annulleres.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 12. november 2019 – William Hill and William Hill Organization mod Kommissionen

(Sag T-784/19)

(2020/C 45/57)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: William Hill plc (London, Det Forenede Kongerige) og William Hill Organization Ltd (London) (ved Barrister C. McDonnel, solicitor B. Goren, advokat M. Peristeraki og Solicitor K. Desai)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Det fastslås, at der ikke foreligger ulovlig statsstøtte, og artikel 1 i den anfægtede afgørelse C(2019) 2526 Final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte SA.44896 vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som det heri blev fastslået, at der forelå ulovlig statsstøtte, og kravet om, at Det Forenede Kongerige tilbagesøger den angivelige ulovlige statsstøtte, som sagsøgerne havde modtaget i denne henseende (den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3), annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2 og 3, for så vidt som de pålægger Det Forenede Kongerige at tilbagesøge den angivelige statsstøtte fra sagsøgerne.

— Europa-Kommissionen tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har misforstået den sammenhæng, hvori de britiske regler om kontrollerede udenlandske selskaber indgår, samt deres formål og anvendelse hvad angår behandlingen af ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter. Kommissionens konklusioner i den anfægtede afgørelse er støttet på kumulative, åbenbare fejl. Kommissionen har navnlig begået åbenbare fejl ved forståelsen af den overordnede britiske beskatningsordning, ved forståelsen af formålet med ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber, ved det konkrete formål med skattefritagelsen for koncernintern finansiering og ved definitionen af fritagelsesberettigede låneforhold.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen med urette har anset skattefritagelsen for koncernintern finansiering for at være en skattefritagelse og dermed for en fordel. Hvad angår ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter udgør skattefritagelsen for koncernintern finansiering en afgiftsbestemmelse og en del af fastlæggelsen af grænserne for reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, men ikke en selektiv fordel. Kommissionen har ikke fremlagt en kvantitativ analyse for at godtgøre, at det er en fordel, og idet der ikke foreligger tungtvejende beviser for, at den pågældende foranstaltning medfører en fordel, er den anfægtede afgørelse ugyldig.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen foretog en urigtig identificering af referencesystemet for vurderingen af virkningerne af reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og at den med urette identificerede reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber som et særskilt regelsæt i forhold til den generelle, britiske selskabsskatteordning. Kommissionen har misforstået formålet med reglerne om kontrollerede udenlandske selskaber, og den tog ikke hensyn til Det Forenede Kongeriges skønsbeføjelser.

4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik åbenbare fejl i analysen af, om der forelå statsstøtte, og anvendte de forkerte kriterier ved vurderingen af sammenligneligheden, Kommissionen undlod at medgive, at der er et anderledes risikoniveau for det britiske beskatningsgrundlag for udlån til en koncernenhed, der skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og lån til en koncernenhed, der ikke skal svare skat i Det Forenede Kongerige, og den konkluderede ubegrundet, at koncerninterne lån kan sammenlignes med tredjepartslån.

5. Femte anbringende om, at selv hvis det antages, at foranstaltningerne vedrørende kontrollerede udenlandske selskaber umiddelbart udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, konkluderedes det med urette i den anfægtede afgørelse, at der ikke var grundlag for, at de pågældende foranstaltninger kunne være forenelige med EU-statsstøttereglerne. Desuden er den anfægtede afgørelse irrationel og usammenhængende, for så vidt som Kommissionen korrekt accepterede, at kapitel 9 i del 9A i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010) er begrundet, når den eneste grund til, at en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber skulle anvendes i henhold til referencescenariet i kapitel 5 i den nævnte del 9A, ville være »kriteriet om kapital med tilknytning til Det Forenede Kongerige«, fordi dette kriterium kan være uforholdsmæssigt vanskeligt at anvende i praksis, men samtidig, og uden passende begrundelse anførte Kommissionen, at det nævnte kapitel 9 aldrig er begrundet, når analysen af væsentlige personfunktioner ville føre til anvendelse af en afgift på kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til nævnte kapitel 5. Analysen af væsentlige personfunktioner er nemlig uforholdsmæssigt vanskelig at anvende i praksis, hvorfor Kommissionen skulle have fundet, at det nævnte kapitel 9 var berettiget i forbindelse med denne analyse, ligesom den dermed burde have konkluderet, at der ikke foreligger statsstøtte.

6. Sjette anbringende om, at såfremt den anfægtede afgørelse opretholdes, ville gennemførelsen heraf ved tilbagesøgning af den angivelige statsstøtte fra sagsøgerne medføre en tilsidesættelse af grundlæggende EU-retlige principper, herunder etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, idet det bemærkes, at de pågældende kontrollerede udenlandske selskaber i sagsøgernes tilfælde befinder sig i andre medlemsstater.

7. Syvende anbringende om, at det pålæg om tilbagesøgning, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, er ubegrundet og i strid med grundlæggende EU-retlige principper.

8. Ottende anbringende om, at Kommissionen ikke gav en passende begrundelse for afgørende forhold i den anfægtede afgørelse, såsom konklusionen om, at afgiften for kontrollerede udenlandske selskaber i henhold til det nævnte kapitel 5 uden vanskeligheder eller uforholdsmæssige omkostninger kunne blive anvendt med analysen af væsentlige personfunktioner.

9. Niende anbringende om, at den anfægtede afgørelse ligeledes er i strid med princippet om god forvaltningsskik, som kræver, at Kommissionen gør den administrative procedure genemsigtig og forudsigelig og træffer afgørelse inden for en rimelig tidsfrist. Det er ikke rimeligt, at der gik mere end fire år, inden Kommissionen vedtog en afgørelse om at indlede undersøgelsen i det foreliggende tilfælde, og at den traf afgørelse mere end seks år, efter den omtvistede foranstaltning trådte i kraft.

Sag anlagt den 13. november 2019 – Anglo American International mod Kommissionen

(Sag T-785/19)

(2020/C 45/58)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Anglo American International Holdings Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved Solicitor M. Anderson)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse af 2. april 2019 annulleres i sin helhed, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

— Subsidiært fastslås det, at der ved fastsættelsen af det støttebeløb, som skal tilbagebetales, skal tages hensyn til tab, nedsættelser eller fritagelser, som sagsøgeren kunne indrømmes, da selskabet anmodede om koncernfinansieringsfritagelse, eller som sagsøgeren kunne være blevet indrømmet, såfremt selskabet ikke havde anmodet om denne koncernfinansieringsfritagelse, selv om adgangen til sådanne tab, nedsættelser eller fritagelser nu er forældet i henhold til Det Forenede Kongeriges lovgivning, og uanset deres automatiske karakter.

— Under alle omstændigheder tilpligtes Europa-Kommissionen at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgte ikke har godtgjort, at koncernfinansieringsfritagelsen udgør en fordel. Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgte ikke har påvist, at der er tale om en fordel i hvert enkelt tilfælde, hvor der er anmodet om koncernfinansieringsfritagelse.

2. Andet anbringende om, at der ikke var nogen indblanding fra statens side eller med statsmidler. Kommissionen har ikke godtgjort, at anmodningen om koncernfinansieringsfritagelse faktisk har ført til en nedsættelse af det selskabsskattetilsvar, der følger af Det Forenede Kongeriges lovgivning.

3. Tredje anbringende om, at koncernfinansieringsfritagelsen ikke begunstiger visse virksomheder eller produktionen af visse varer. Kommissionen har begået fejl ved i) at definere referencesystemet for snævert som reglerne i Part 9A i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 i stedet for som Det Forenede Kongeriges bredere selskabsskattesystem, ii) ikke at indse, at det nævnte Chapter 9 i Part 9A i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 ikke udgør en undtagelse til Chapter 5 heri, og iii) ikke at anerkende, at selv såfremt det nævnte Chapter 9 udgjorde en undtagelse til Chapter 5, ville det være begrundet ved karakteren af eller den almindelige opbygning af det nævnte Part 9A.

4. Fjerde anbringende om, at koncernfinansieringsfritagelsen ikke påvirker handelen mellem medlemsstater. Kommissionen har begået en fejl ved at konkludere, at koncernfinansieringsfritagelsen kan have indflydelse på multinationale koncerners valg med hensyn til, hvor i EU deres koncernfinansieringsopgaver skal udøves, og deres hovedkontor placeres.

5. Femte anbringende om, at koncernfinansieringsfritagelsen hverken fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen. Kommissionen har ikke godtgjort, at anmodningen om koncernfinansieringsfritagelse faktisk har ført til en nedsættelse af selskabsskattetilsvaret.

6. Sjette anbringende om, at tilbagesøgningen af den angivelige støtte er i strid med generelle principper i EU-lovgivningen. Sagsøgeren har gjort gældende, at kriteriet om nøglepersonfunktioner i Section 371EB i det nævnte Chapter 5 mangler retssikkerhed, at Det Forenede Kongerige kunne anlægge et skøn med henblik på at afhjælpe denne usikkerhed, og at sagsøgte har tilsidesat sin pligt til at foretage en fuldstændig analyse af samtlige relevante faktorer. Ved at pålægge tilbagesøgning af støtte har sagsøgte handlet i strid med artikel 16, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 ([1]), der forbyder tilbagesøgning af støtte, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i EU-lovgivningen.

7. Syvende anbringende om, at den selektive fordel ville forsvinde, og at der ikke skulle tilbagebetales støtte, såfremt Det Forenede Kongerige med tilbagevirkende kraft udvidede koncernfinansieringsfritagelsen til også at omfatte udlån til foregående led og udlån til tredjepart. Kommissionen har ikke indset, at dette ville fjerne enhver selektiv fordel (det formodes her, at denne fordel foreligger), og i så fald ville der ikke være nogen ulovlig støtte, som skulle tilbagebetales i henhold til EU-retten.

8. Ottende anbringende om, at der ved fastsættelsen af det støttebeløb, som skal tilbagebetales, skal tages hensyn til tab, nedsættelser eller fritagelser, som sagsøgeren kunne indrømmes (det være sig ved et krav, et valg eller automatisk), da selskabet anmodede om koncernfinansieringsfritagelse, eller som sagsøgeren kunne være blevet indrømmet, såfremt selskabet ikke havde anmodet om denne koncernfinansieringsfritagelse, selv om adgangen til sådanne tab, nedsættelser eller fritagelser nu er forældet i henhold til Det Forenede Kongeriges lovgivning. Sagsøgeren har gjort gældende, at dette er en korrekt fortolkning af 203. betragtning til den anfægtede afgørelse, men for så vidt som dette ikke er tilfældet, er den anfægtede afgørelse forkert, idet manglende hensyntagen til sådanne tab, nedsættelser eller fritagelser fører til en for høj fastsættelse af støttebeløbet, hvilket vil medføre en fordrejning på det indre marked.

9. Niende anbringende om, at Kommissionen ikke har godtgjort sin begrundelse med hensyn til fritagelsen vedrørende »fritagelsesberettigede ressourcer« eller fritagelsen vedrørende »matched interest« og ikke har foretaget en fuldstændig analyse af samtlige relevante faktorer. Sagsøgte sondrede ikke imellem tre forskellige fritagelser i henhold til det nævnte Chapter 9, som anvendes uafhængigt af hinanden, og indså ikke, at fritagelsen vedrørende »matched interest« ikke skal tages som udtryk for kriteriet om nøglepersonfunktioner, og at tilstedeværelsen af fritagelsen vedrørende »matched interest« i Chapter 9 påviser, at sagsøgte begik en fejl ved at definere referencesystemet snævert som reglerne i det nævnte Part 9A i stedet for som Det Forenede kongeriges bredere selskabsskattesystem.

([1]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015 L 248, s. 9).

Sag anlagt den 13. november 2019 – Simfer Jersey mod Kommissionen

(Sag T-786/19)

(2020/C 45/59)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Simfer Jersey Ltd (St Helier, Jersey) (ved advokaterne N. Niejahr og B. Hoorelbeke samt solicitors A. Stratakis og P. O'Gara)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Europa-Kommissionens afgørelse (EU) 2019/1352 af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte SA.44896 vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres, for så vidt som det deri fastslås, at den angivelige støtteforanstaltning udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, og at støtten skal tilbagesøges med renter, herunder fra sagsøgeren.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, 3 og 4, for så vidt som der deri pålægges tilbagesøgning af den uforenelige støtte med renter, herunder fra sagsøgeren.

— Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med denne sag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte artikel 107, stk. 1, TEUF ved at finde, at den påståede støtteforanstaltning giver en selektiv fordel

   a) til de selskaber, der gør brug af 75 %-fritagelsen for fritagelsesberettigede låneforhold med lav risiko, fordi Kommissionen:

      — fejlagtigt konkluderede, at UK Controlled Foreign Companies (CFC) regime (de britiske regler om kontrollerede udenlandske selskaber) udgjorde referencesystemet, begik en retlig fejl ved at konkludere, at 75 %-fritagelsen udgør en undtagelse til referenceskattesystemet som følge af, at

         (i) konklusionen om, at der forelå en undtagelse, fejlagtigt er støttet på lovgivningsteknikken.

         (ii) kriteriet om nøglepersonfunktioner ikke er det væsentligste kriterium for Det Forenede Kongeriges CFC-ordning

         (iii) fritagelsesberettigede og ikkefritagelsesberettigede låneforhold ikke omfattes af samme retlige og faktiske situation, og at Kommissionen under alle omstændigheder begik en retlig fejl ved analogt at anvende eller i for høj grad forlod sig på ordlyden af Rådets direktiv (EU) 2016/1164 ([1])

      — begik en faktisk og retlig fejl ved at konkludere, at 75 %-fritagelsen ikke er begrundet i skattesystemets generelle karakter eller opbygning på samme måde som Group Financing Exemption (skattefritagelse for koncernintern finansiering), der finder anvendelse på ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter, som falder inden for section 371EC i Taxation (Internation and Other Provisions) Act 2010 (2010-skatteloven (internationale og andre bestemmelser) (kapitalinvesteringer fra Det Forenede Kongerige)

   b) til de virksomheder, der gør brug af en »matched interest« eller undtagelserne vedrørende fritagelsesberettigede ressourcer, fordi Kommissionen

      — drog en fejlagtig konklusion om, at UK CFC Rules (Det Forenede Kongeriges CFC-regler) udgjorde referencesystemet og begik en retlig fejl ved at fastslå, at undtagelserne vedrørende »matched interest« eller fritagelsesberettigede ressourcer udgør en undtagelse til referenceskattesystemet eftersom:

         (i) konklusionen om, at der forelå en undtagelse, er fejlagtigt baseret på lovgivningsteknikken, og kriteriet om nøglepersonfunktioner ikke er det væsentligste kriterium for Det Forenede Kongeriges CFC-ordning

         (ii) skatteydere, der er omfattet af undtagelserne vedrørende »matched interest« og fritagelsesberettigede ressourcer, ikke befinder sig i samme retlige og faktiske situation som skatteydere, der ikke er omfattet

      — begik en faktisk og retlig fejl ved at fastslå, at undtagelserne vedrørende »matched interest« og fritagelsesberettigede ressourcer ikke er begrundet i skattesystemets karakter eller opbygning.

2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte artikel 107, stk. 1, TEUF ved ikke at godtgøre, at den påståede støtteforanstaltning kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater og truede med at fordreje konkurrencen.

3. Med det tredje anbringende gøres subsidiært gældende, at Kommissionen tilsidesatte artikel 49 TEUF ved at fastslå, at kvalificeringen af den påståede støtteforanstaltning som statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked, ikke er i strid med etableringsfriheden som sikret ved artikel 49 TEUF.

4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte de grundlæggende principper om ligebehandling/forbud mod forskelsbehandling ved at behandle ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter, der hidrører fra fritagelsesberettigede lån, som ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter, der hidrører fra ikkefritagelsesberettigede lån og ved at behandle Group Financing Exemption forskelligt alt efter, om de ikkehandelsrelaterede finansieringsindtægter falder inden for sections 371EB eller 371EC i Taxation (Internation and Other Provisions) Act 2010.

5. Med det femte anbringende gøres subsidiært gældende, at selv såfremt den påståede støtteforanstaltning falder inden for anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, TEUF, tilsidesatte Kommissionen artikel 16, stk. 1, i procedureforordningen ([2]) ved at pålægge tilbagesøgning af den påståede uforenelige støtte hos modtagerne af den påståede støtteforanstaltning, idet en sådan tilbagesøgning er i strid med almindelige EU-retlige principper, nemlig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016 L 193, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015 L 248, s. 9).

Sag anlagt den 13. november 2019 – The Sage Group m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-787/19)

(2020/C 45/60)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: The Sage Group plc (Newcastle Upon Tyne, Det Forenede Kongerige), Sage Treasury Company Ltd (Newcastle Upon Tyne), Sage Irish Investments One Ltd (Newcastle Upon Tyne) og Sage Irish Investments Two Ltd (Newcastle Upon Tyne) (ved solicitor J. Lesar og K. Beal, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Kommissionens afgørelse C(2019) 2526) Final af 2. april 2019 om Det Forenede Kongeriges statsstøtte (SA.44896) vedrørende skattefritagelse for koncernintern finansiering for kontrollerede udenlandske selskaber annulleres.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat otte anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen foretog en urigtig anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved valget af referenceramme med henblik på analysen af beskatningsordningen. Kommissionen skulle have behandlet referencerammen som Det Forenede Kongeriges selskabsskatteordning og ikke bare som selve ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at tage en fejlagtig tilgang til ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber. Kommissionen foretog i 124.-126. betragtning til den anfægtede afgørelse en urigtig behandling af bestemmelserne i kapitel 9 i del 9A i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (skatteloven (internationale og andre bestemmelser) af 2010) som en form for undtagelse til den almindelige skat i denne dels kapitel 5.

3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den i 127.-151. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte, at kriteriet om selektivitet var opfyldt, idet virksomheder i sammenlignelige faktiske og retlige situationer blev behandlet forskelligt.

4. Fjerde anbringende om, at 75 %-fritagelsen i henhold til section 371ID i Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 er begrundet ved beskatningsordningens art og generelle opbygning.

5. Femte anbringende om, at beskatningen af kontrollerede udenlandske selskaber, som opfylder de undtagelser, der er fastsat i det nævnte kapitel 9 samlet set, ville være en tilsidesættelse af sagsøgernes etableringsret i strid med artikel 49 TEUF.

6. Sjette anbringende om, at der blev anlagt et åbenbart urigtigt skøn hvad angår 75 %-fritagelsen og de faste satser.

7. Syvende anbringende om, at Kommissionens afgørelse ikke overholder generelle EU-retlige principper, som princippet om forbud mod forskelsbehandling og lighedsprincippet.

8. Ottende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at foretage en analog anvendelse af eller støtte sig uberettiget på Rådet direktiv (EU) 2016/1164, ([1]) som ikke fandt anvendelse *ratione temporis*.

([1]) Rådets direktiv (EU) 2016/1164 af 12.7.2016 om regler til bekæmpelse af metoder til skatteundgåelse, der direkte indvirker på det indre markeds funktion (EUT 2016, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 14. november 2019 – Moerenhout m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-789/19)

(2020/C 45/61)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Tom Moerenhout (Humbeek, Belgien) og 6 andre parter (ved advokat G. Devers)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af Kommissionens afgørelse C(2019) 6390 final af 4. september 2019 om afslag på registrering af forslaget til borgerinitiativ »Ensuring Common Commercial Policy conformity with EU Treaties and compliance with international law« (Sikring af, at den fælles handelspolitik er i overensstemmelse med EU-traktaterne og overholder international ret) (EUT 2019, L 241, s. 12), har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 4, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 211/2011 om borgerinitiativer, for så vidt som Kommissionen har forvansket forslaget til borgerinitiativ.

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 211/2011, for så vidt som Kommissionen har tilsidesat sin pligt til at begrunde den anfægtede afgørelse.

3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 211/2011, for så vidt som Kommissionen har fundet, at den påtænkte foranstaltning i forslaget til borgerinitiativ kun kunne vedtages på grundlag af artikel 215 TEUF, selv om den pågældende foranstaltning åbenlyst henhører under den fælles handelspolitik.

4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 211/2011, for så vidt som Kommissionen har set bort fra andre retsgrundlag, som forslaget til borgerinitiativ åbenlyst er forbundet med, nemlig artikel 43, stk. 2, TEUF, og artikel 114 TEUF.

Sag anlagt den 18. november 2019 – Bennahmias mod Parlamentet

(Sag T-798/19)

(2020/C 45/62)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Jean-Luc Bennahmias (Marseille, Frankrig) (ved advokaterne J.-M. Rikkers, J.-L. Teheux, og M. Ganilsy)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

— Afgørelsen truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 16. september 2019 annulleres.

— Debetnote nr. 2019-1599 med krav om tilbagebetaling af et beløb på 29 806 EUR annulleres.

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende: Den anfægtede afgørelses begrundelse er utilstrækkelig, eftersom Europa-Parlamentets generalsekretærs argumentation er tvetydig, og eftersom generalsekretæren ikke har oplyst, hvorfor de indleverede dokumenter ikke udgør bevis på udført arbejde.

2. Andet anbringende: Den anfægtede afgørelse er behæftet med et urigtigt skøn, eftersom Europa-Parlamentets generalsekretær lagde ukorrekte faktiske omstændigheder til grund.

3. Tredje anbringende: Bevisbyrden er blevet vendt om. Ifølge sagsøgeren tilkommer det ikke ham at føre bevis for det arbejde, hans parlamentariske assistent har udført, men det tilkommer derimod Parlamentet at bevise det modsatte.

4. Fjerde anbringende: Proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat, for så vidt som det beløb, der kræves tilbagebetalt af sagsøgeren, indebærer, at den parlamentariske assistent aldrig har arbejdet for sagsøgeren.

Sag anlagt den 18. november 2019 – Bennahmias mod Parlamentet

(Sag T-799/19)

(2020/C 45/63)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Jean-Luc Bennahmias (Marseille, Frankrig) (ved advokaterne J.-M. Rikkers, J.-L. Teheux og M. Ganilsy)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

— Afgørelsen truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 16. september 2019 annulleres.

— Debetnote nr. 2019-1598 med krav om tilbagebetaling af et beløb på 15 105 EUR annulleres.

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende: Den anfægtede afgørelses begrundelse er utilstrækkelig, eftersom Europa-Parlamentets generalsekretærs argumentation er tvetydig, og eftersom generalsekretæren ikke har oplyst, hvorfor de indleverede dokumenter ikke udgør bevis på udført arbejde.

2. Andet anbringende: Den anfægtede afgørelse er behæftet med et urigtigt skøn, eftersom Europa-Parlamentets generalsekretær lagde ukorrekte faktiske omstændigheder til grund.

3. Tredje anbringende: Bevisbyrden er blevet vendt om. Ifølge sagsøgeren tilkommer det ikke ham at føre bevis for det arbejde, hans parlamentariske assistent har udført, men det tilkommer derimod Parlamentet at bevise det modsatte.

4. Fjerde anbringende: Proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat, for så vidt som det beløb, der kræves tilbagebetalt af sagsøgeren, indebærer, at den parlamentariske assistent aldrig har arbejdet for sagsøgeren.

Sag anlagt den 20. november 2019 – Austria Tabak mod EUIPO – Mignot & De Block (AIR)

(Sag T-800/19)

(2020/C 45/64)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Austria Tabak GmbH (Wien, Østrig) (ved advokaterne J. Gracia Albero og R. Ahijón Lana)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Mignot & De Block BV (Eindhoven, Nederlandene)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Austria Tabak GmbH

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket AIR – registreringsansøgning nr. 2 309 110

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. september 2019 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1665/2018-4)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling ved indsigelsesafdelingen og ved Fjerde Appelkammer.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 18, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 19. november 2019 – Kisscolor Living mod EUIPO – Teoxane (KISS COLOR)

(Sag T-802/19)

(2020/C 45/65)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Kisscolor Living GmbH (Bad Homburg, Tyskland) (ved advokat T. Büttner)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Teoxane SA (Genf, Schweiz)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Kisscolor Living GmbH

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket KISS COLOR i farverne hvid og rød – registreringsansøgning nr. 16 396 996.

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. september 2019 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2167/2018-4)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001

Sag anlagt den 19. november 2019 – etc-gaming og Casino-Equipment mod Kommissionen

(Sag T-803/19)

(2020/C 45/66)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: etc-gaming GmbH (Wien, Østrig) og Casino-Equipment Vermietungs GmbH (Wien) (ved advokat A. Schuster)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Den Europæiske Union, repræsenteret ved Europa-Kommissionen, tilpligtes at betale erstatning for den skade på 110 836 927,73 EUR, som den retsstridigt og culpøst har forårsaget på sagsøgernes formue, idet den, selv om det er påkrævet, har undladt at foreskrive et retsmiddel som omhandlet i artikel 6, stk. 1, og artikel 13 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) samt artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

— Subsidiært tilpligtes Den Europæiske Union, repræsenteret ved Europa-Kommissionen, principielt at betale erstatning for den skade, som den retsstridigt og culpøst har forårsaget eller fortsat forårsager på sagsøgernes formue ved, selv om det er påkrævet, at undlade at foreskrive et retsmiddel som omhandlet i EMRK's artikel 6, stk. 1, og artikel 13 samt chartrets artikel 47.

— Den Europæiske Union, repræsenteret ved Kommissionen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringende:

Unionens undladelse af at gennemføre EMRK's og chartrets krav om indførelse af et effektiv retsmiddel har på retsstridig og culpøs vis påført sagsøgerne en skade på mindst 110 836 927,73 EUR. Denne skade er en følge af, at sagsøgerne – eftersom der ikke har foreligget noget retsmiddel, som ville have gjort det muligt at efterprøve de hertil forpligtede nationale domstoles undladelse af at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål – retligt ikke var i stand til gennemtvinge overholdelsen af EU-retten og dermed gøre gældende, at de nationale afgiftsbestemmelser i Glücksspielgesetz (lov om spil), som har ført til, at der er blevet opkrævet afgifter for et beløb, som svarer til flere gange den omsætning, der er blevet opnået i samme periode, ikke kan finde anvendelse som følge af EU-rettens forrang.

Sag anlagt den 25. november 2019 – Victoria's Secret Stores Brand Management mod EUIPO – Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS)

(Sag T-810/19)

(2020/C 45/67)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc. (Reynoldsburg, Ohio, De Forenede Stater) (ved solicitor J. Dickerson)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Yiwu Dearbody Cosmetics Co.Ltd (Yiwu City, Kina)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Yiwu Dearbody Cosmetics Co.Ltd

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket BODYSECRETS – registreringsansøgning nr. 13 921 978

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 5. september 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2422/2018-5)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Det tillades, at EU-varemærkeregistrering nr. 13 921 978 erklæres ugyldig.

— Yiwu Dearbody Cosmetics Co.Ltd tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra b) - d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 3. december 2019 – Totalizator Sportowy mod EUIPO – Lottoland Holdings (LOTTOLAND)

(Sag T-820/19)

(2020/C 45/68)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Totalizator Sportowy sp. x o.o. (Warszawa, Polen) (ved advokat B. Matusiewicz-Kulig)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Lottoland Holdings Ltd (Ocean Village, Gibraltar)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Lottoland Holdings Ltd

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket LOTTOLAND – EU-varemærke nr. 11 369 981.

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. oktober 2019 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 97/2019-4)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt angår den del, hvorved det fastslås, at EU-varemærke nr. 11 369 981, LOTTOLAND, forbliver gyldigt for alle de tjenesteydelser i klasse 42, for hvilke det anfægtede EU-varemærke blev registreret.

— Den anfægtede afgørelse omgøres, idet EU-varemærke nr. 11 369 981, LOTTOLAND, erklæres ugyldigt i det hele, herunder for de tjenesteydelser i klasse 42, for hvilke den anfægtede afgørelse blev registreret.

— Subsidiært hjemvises sagen til EUIPO.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 8, stk. 5, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625 af 5. marts 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 og om ophævelse af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1430.

Sag anlagt den 4. december 2019 – Tazzetti SpA mod Kommissionen

(Sag T-825/19)

(2020/C 45/69)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Tazzetti SpA (Volpiano, Italien) (ved advokaterne M. Condinanzi, E. Ferrero og C. Vivani)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 27. september 2019 ARES (2019) 6014426 rettet til sagsøgeren, Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 27. september 2019 ARES (2019) 6024220 rettet til sagsøgeren, Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 30. september 2019 ARES (2019) 6048224 rettet til Tazzetti SA, afgørelse (note) ARES 6871575 rettet til Tazzetti SA samt efterfølgende udstedte retsakter annulleres, og i givet fald efter at det i henhold til artikel 277 TEUF er blevet fastslået, at Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/661 af 25. april 2019 om sikring af, at det elektroniske kvoteregister for markedsføring af hydrofluorcarboner fungerer efter hensigten (EUT L 112, s. 11 af 26.4.2019), navnlig dens artikel 7, er ulovlig, fastslås det, at de ovennævnte afgørelser om gennemførelse af den nævnte forordning ikke kan finde anvendelse og følgelig annullation af disse afgørelser.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 16, stk. 1, 3 og 5 og af artikel 17 i bilag V og VI til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 517/2014 af 16. april 2014 om fluorholdige drivhusgasser og om ophævelse af forordning (EF) nr. 842/2006 (EUT 2014, L 150, s. 195), tilsidesættelse af artikel 291 TEUF og af begrebet gennemførelsesforanstaltninger, der blev begået magtfordrejning i det foreliggende tilfælde, tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og begrundelsespligten samt tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

2. Andet anbringende om, at artikel 7 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/661 af 25. april 2019 om sikring af, at det elektroniske kvoteregister for markedsføring af hydrofluorcarboner fungerer efter hensigten (EUT 2019, L 112, s. 11) tilsidesætter artikel 15 og 16 i forordning (EU) 517/2014 af 16. april, som medfører, at den i tilknytning hertil ikke skal finde anvendelse.

   — Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den pågældende artikel 7, for så vidt som den tillader, at den etablerede operatør, der er datterselskab til det selskab, der har afgivet erklæringen, ikke tildeles de kvoter, der er beregnet på grundlag af dets referenceværdier, eller for så vidt som disse kvoter udelukkende tildeles den virksomhed, der har afgivet erklæringen, som har samme faktiske ejer som den første etablerede operatør, indebærer en tilsidesættelse af artikel 15 og 16 i forordning (EU) 517/2014.

3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundlæggende principper i Unionens retsorden vedrørende ejendomsret og retten til privat økonomisk initiativ, af artikel 6 TEU sammenholdt med artikel 6, 16 og 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, af artikel 1 i tillægsprotokol til Den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder samt af artikel 11 TEUF. Det gøres også gældende, at der foreligger magtfordrejning.

— Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelser, hvormed sagsøgerens datterselskab uberettiget blev frataget hydrofluorcarbonkvoter, som datterselskabet er berettiget til på grundlag af sine egne referenceværdier, indebærer en krænkelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder. For så vidt som ordningen i gennemførelsesforordningen indebærer en begrænsning/udelukkelse af tildeling af kvoter til nye markedsaktører, der ikke tidligere havde opereret på markedet, er Kommissionens anvendelse af forordningen behæftet med magtfordrejning. De fejl og anbringender, der er påberåbt, gør sig også gældende for det tilfælde, at kvoter, der er indrømmet sagsøgerens datterselskab, skal forstås som værende tildelt sagsøgeren i dets egenskab af virksomhed, der afgiver erklæringen.

4. Fjerde anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af begrundelsespligten med henvisning til dette princip.

— Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den anvendelse, der har fundet sted af artikel 7 i gennemførelsesforordning 2019/661, går langt ud over, hvad der er nødvendigt for at for at nå målene i lovgivningen om en bedre og mere effektiv anvendelighed af det elektroniske kvoteregister. De fejl og anbringender, der er påberåbt, gør sig også gældende for det tilfælde, at de kvoter, der er indrømmet sagsøgerens datterselskab, skal forstås som værende tildelt sagsøgeren i dets egenskab af virksomhed, der afgiver erklæringen.

5. Femte anbringende om en tilsidesættelse af artikel 49 ff. TEUF og artikel 63 ff. TEUF.

— Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den skade, der påføres sagsøgerens virksomhed, som nægtes kvoter til sit eget datterselskab, selv om de blev tildelt sagsøgeren selv, indebærer, at der foreligger en tilsidesættelse af det indre markeds grundlæggende friheder, såsom etableringsfriheden og kapitalens fri bevægelighed, eftersom sagsøgeren er et italiensk selskab, der har påberåbt sig etableringsfriheden og kapitalens fri bevægelighed, der er beskyttet i henhold til EU-retten, med henblik på at erhverve et spansk selskab for på det spanske marked at udøve en del af sin virksomhed.

6. Sjette anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet og princippet om forbuddet mod tilbagevirkende kraft vedrørende retsregler, der tildeler individuelle rettigheder.

— Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at selskabet har ret til at planlægge sin og sine datterselskabers iværksættervirksomhed, på baggrund af rimelige prognoser om rentabilitet, der følger af de forventninger til kvoterne, som referenceværdierne (også) for dets spanske datterselskab har skabt. Afgørelsen om ikke at tildele kvoter til Tazzetti SA krænker disse principper og er i strid med begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF, idet der ikke foreligger nogen begrundelse for Kommissionens valg eller dens interesseafvejning. Krænkelsen gør sig ligeledes gældende i det tilfælde, at kvoterne til sagsøgerens datterselskab tildeles sagsøgeren i dets egenskab af virksomhed, der afgiver erklæringen.

7. Syvende anbringende om tilsidesættelse at ligebehandlingsprincippet.

— Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at de anfægtede afgørelser indebærer, at Tazzetti SA opnår en position, der ikke er forskellig fra den, der er forbeholdt nye aktører på markedet, mens sagsøgerens datterselskab Tazetti SA, i lighed med sagsøgeren selv, er en etableret operatør, der igennem længere tid har haft en markant tilstedeværelse på markedet.

Sag anlagt den 4. december 2019 – Tazzetti mod Kommissionen

(Sag T-826/19)

(2020/C 45/70)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Tazzetti, SA (Madrid, Spanien) (ved advokaterne M. Condinanzi, E. Ferrero og C. Vivani)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at de anfægtede afgørelser er ugyldige og uvirksomme efter en forudgående konstatering af, at disse afgørelser er ulovlige, og – eventuelt – at gennemførelsesforordning 2019/661, navnlig dens artikel 7, ikke finder anvendelse.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Der er i denne sag nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 30. september 2019 ARES (2019) 6048224 rettet til sagsøgeren, af Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 27. september 2019 ARES (2019) 6014426 rettet til Tazzetti S.p.A., af Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 27. september 2019 ARES (2019) 6024220 rettet til Tazzetti S.p.A., samt af efterfølgende udstedte retsakter og, om nødvendigt, og efter en forudgående konstatering af, at Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/661 af 25. april 2019 om sikring af, at det elektroniske kvoteregister for markedsføring af hydrofluorcarboner fungerer efter hensigten (EUT L 112 af 26.4.2019, s. 11), navnlig dens artikel 7, er ugyldig i artikel 277 TEUF's forstand, fastslås det, at gennemførelsesforordningen ikke finder anvendelse med den deraf følgende annullation af de ovennævnte gennemførelsesafgørelser til samme forordning.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-825/19, Tazzetti mod Kommissionen.

Sag anlagt den 6. december 2019 – Grammer mod EUIPO (Gengivelse af en geometrisk figur)

(Sag T-833/19)

(2020/C 45/71)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Grammer AG (Amberg, Tyskland) (ved advokaterne J. Bühling og D. Graetsch)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket (Gengivelse af en geometrisk figur) – registreringsansøgning nr. 15 389 621

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 19. september 2019 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1478/2019-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne afholdt i forbindelse med sagens behandling for appelkammeret.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 5. december 2019 – e*Message Wireless Information Services mod EUIPO – Apple (e*message)

(Sag T-834/19)

(2020/C 45/72)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: e*Message Wireless Information Services GmbH (Berlin, Tyskland) (ved advokat A. Hotz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Apple Inc. (Cupertino, Californien, De Forenede Stater)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: e*Message Wireless Information Services GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket e*message i farverne gul-orange og sort – EU-varemærke nr. 1 548 619

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. september 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2454/2018-5)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Afgørelse truffet den 25. oktober 2018 af annullationsafdelingen ved EUIPO (nr. 13 800 C) annulleres.

— Ugyldighedsbegæringen vedrørende EU-varemærke nr. 1 548 619 af 22. september 2016 forkastes.

— EUIPO og i givet fald intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

— Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, og af artikel 2, første punktum, TEU, sammenholdt med artikel 1, stk. 2, TEUF (retsstatsprincippet og princippet om, at myndigheders handlinger skal have retsgrundlag »Rechtssatzvorbehalt«)

— Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, på grund af en retligt fejlagtig anvendelse af den aktuelle normforståelse af artikel 7, stk. 1, litra b), og c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 på ansøgningstidspunktet for det anfægtede EU-varemærke og på grund af manglende konstateringer vedrørende normforståelsen af artikel 7, stk. 1, litra b), og c), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 på ansøgningstidspunktet

— Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra c), og artikel 64, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, på grund af manglende faktiske konstateringer vedrørende omsætningskredsenes opfattelse på ansøgningstidspunktet og for ringe krav til beviset for og konstateringen af, at der forelå en absolut registreringshindring på ansøgningstidspunktet i forbindelse med en registreringsprocedure, der lå langt tilbage i tiden

— Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, på grund af en fejlagtig bedømmelse af det anfægtede EU-varemærkes figurbestanddele og manglende faktiske konstateringer om ansøgningstidspunktet

— Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, på grund af en fejlagtig bedømmelse af særpræget og manglende faktiske konstateringer om ansøgningstidspunktet

— Tilsidesættelse af artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 1 i den første tillægsprotokol til EMRK, sammenholdt med artikel 6, stk. 1-3, TEU, og artikel 2, stk. 1, TEUF, samt de almindelige retsprincipper om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed (artikel 2, første punktum, TEU), på grund af den fejlagtige ophævelse af en begunstigende, lovlig forvaltningsakt

— Tilsidesættelse af artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 1 i den første tillægsprotokol til EMRK, sammenholdt med artikel 6, stk. 1-3, TEU, og artikel 2, stk. 1, TEUF, samt de almindelige retsprincipper om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed (artikel 2, første punktum, TEU), på grund af den fejlagtige tilbagekaldelse af en begunstigende, lovlig forvaltningsakt.

Sag anlagt den 10. december 2019 – Première Vision mod EUIPO – Vente Privee.com (PV)

(Sag T-836/19)

(2020/C 45/73)

Stævningen er affattet på fransk

Parter

Sagsøger: Première Vision (Lyon, Frankrig) (ved advokat C. Champagner Katz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Vente-Privee.com SA (Paris, Frankrig

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Première Vision

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket PV – registreringsansøgning nr. 13 999 578

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. oktober 2019 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2125/2018-1)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO og, i påkommende tilfælde, indsigeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises og Mystic Products Import & Export (Væskedistributionsudstyr)

(Sag T-838/19)

(2020/C 45/74)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Koopman International BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokat B. van Werven)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

De andre parter i sagen for appelkammeret: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, De Forenede Stater) og Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Tinnus Enterprises LLC

Det omtvistede design: EU-design nr. 1431 829-0006

Den anfægtede afgørelse: Foreløbig afgørelse truffet den 18. september 2019 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1005/2018-3)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse om udsættelse af klagesagens behandling for appelkammeret annulleres og det fastslås, at nævnte klagesags behandling for appelkammeret skal fremmes.

— Den foreliggende sag for Retten forenes med de for Retten verserende sager i sagerne R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R-1010/2018-3 og R 1009/2018-3 anlagt af Koopman International parallelt med denne sag.

— Tinnus Enterprises tilpligtes at betale de af Koopman International afholdte omkostninger.

Anbringender

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »retssikkerhed«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »procesøkonomiske hensyn«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »god forvaltningsskik«

— Appelkammeret foretog en urigtig afvejning af alle parternes interesser.

Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises og Mystic Products (Fluid distribution equipement)

(Sag T-839/19)

(2020/C 45/75)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Koopman International BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokat B. van Werven)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, De Forenede Stater) og Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Tinnus Enterprises

Det omtvistede design: EU-design nr. 1431 829-0002

Den anfægtede afgørelse: Foreløbig afgørelse truffet den 18. september 2019 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1006/2018-3)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse om udsættelse af klagesagens behandling for appelkammeret annulleres og det fastslås, at nævnte klagesags behandling for appelkammeret skal fremmes.

— Den foreliggende sag for Retten forenes med de for Retten verserende sager i sagerne R 1008/2018-3, R 1005/2018-3, R-1010/2018-3 og R 1009/2018-3 anlagt af Koopman International parallelt med denne sag.

— Tinnus Enterprises tilpligtes at betale de af Koopman International afholdte omkostninger.

Anbringender

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »retssikkerhed«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »procesøkonomiske hensyn«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »god forvaltningsskik«

— Appelkammeret foretog en urigtig afvejning af alle parternes interesser.

Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Væskedistributionsudstyr)

(Sag T-840/19)

(2020/C 45/76)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Koopman International BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokat B. van Werven)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

De andre parter i sagen for appelkammeret: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, De Forenede Stater) og Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Tinnus Enterprises

Det omtvistede design: EU-design nr. 1431 829-0005

Den anfægtede afgørelse: Foreløbig afgørelse truffet den 18. september 2019 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1008/2018-3)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse om udsættelse af klagesagens behandling for appelkammeret annulleres og det fastslås, at nævnte klagesags behandling for appelkammeret skal fremmes.

— Den foreliggende sag for Retten forenes med de for Retten verserende sager i sag R 1006/2018-3, R 1005/2018-3, R-1010/2018-3 og R 1009/2018-3 anlagt af Koopman International parallelt med denne sag.

— Tinnus Enterprises tilpligtes at betale de af Koopman International afholdte omkostninger.

Anbringende

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »retssikkerhed«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »procesøkonomiske hensyn«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »god forvaltningsskik«

— Appelkammeret foretog en urigtig afvejning af alle parternes interesser.

Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises and Mystic Products Import & Export (Væskedistributionsudstyr)

(Sag T-841/19)

(2020/C 45/77)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Koopman International BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokat B. van Werven)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

De andre parer i sagen for appelkammeret: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, De Forenede Stater) og Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Tinnus Enterprises

Det omtvistede design: EU-design nr. 1431 829-0008

Den anfægtede afgørelse: Foreløbig afgørelse truffet den 18. september 2019 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1009/2018-3)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse om udsættelse af klagesagens behandling for appelkammeret annulleres og det fastslås, at nævnte klagesags behandling for appelkammeret skal fremmes.

— Den foreliggende sag for Retten forenes med de for Retten verserende sager i sagerne R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R-1005/2018-3 og R 1010/2018-3 anlagt af Koopman International parallelt med denne sag.

— Tinnus Enterprises tilpligtes at betale de af Koopman International afholdte omkostninger.

Anbringender

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »retssikkerhed«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »procesøkonomiske hensyn«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »god forvaltningsskik«

— Appelkammeret foretog en urigtig afvejning af alle parternes interesser.

Sag anlagt den 10. december 2019 – Koopman International mod EUIPO – Tinnus Enterprises og Mystic Products (Væskedistributionsudstyr)

(Sag T-842/19)

(2020/C 45/78)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Koopman International BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokat B. van Werven)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, De Forenede Stater) og Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Tinnus Enterprises LLC

Det omtvistede design: EU-design nr. 1431 829-0007

Den anfægtede afgørelse: Foreløbig afgørelse truffet den 18. september 2019 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1010/2018-3)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse om udsættelse af klagesagens behandling for appelkammeret annulleres og det fastslås, at nævnte klagesags behandling for appelkammeret skal fremmes.

— Den foreliggende sag for Retten forenes med de for Retten verserende sager i sagerne R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R-1005/2018-3 og R 1009/2018-3 anlagt af Koopman International parallelt med denne sag.

— Tinnus Enterprises tilpligtes at betale de af Koopman International afholdte omkostninger.

Anbringender

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »retssikkerhed«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »procesøkonomiske hensyn«

— Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse og anvendelse af kriteriet »god forvaltningsskik«

— Appelkammeret foretog en urigtig afvejning af alle parternes interesser.

Sag anlagt den 12. december 2019 – Correia mod EØSU

(Sag T-843/19)

(2020/C 45/79)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Paula Correia (Woluwe-Saint-Étienne, Belgien) (ved advokaterne L. Levi og M. Vandenbussche)

Sagsøgt: Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU)

Sagsøgerens påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen fremmes til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold.

Følgelig:

— Annullation af den udaterede afgørelsen, som sagsøgeren fik kendskab til den 12. april 2019, om ikke at forfremme/omklassificere hende i 2019.

— Sagsøgte tilpligtes at erstatte det ikke-økonomiske tab, som efter ret og billighed er opgjort til 2 000 EUR.

— Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af de processuelle garantier i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren har gjort gældende, at den måde, hvorpå Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg træffer afgørelser om forfremmelse og omklassificering af de midlertidigt ansatte i grupperne for sekretariaterne, og navnlig i sekretariatet for gruppe I, strider mod de processuelle garantier, der er fastsat i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Dette er navnlig tilfældet med afgørelsen om ikke at forfremme/omklassificere sagsøgeren i 2019 og i andre forfremmelsesår. Denne afgørelse er nemlig for det første ubegrundet. Dernæst findes der ingen lov og ingen generel afgørelse eller meddelelse til sagsøgeren, eller mere generelt til de midlertidigt ansatte i grupperne, eller gruppe I, som oplyser, hvilke kriterier, som lægges til grund og anvendes til blandt de midlertidigt ansatte at identificere dem, som vil blive forfremmet eller omklassificeret. Manglende kriterier, manglende garantier for retfærdig behandling, manglende oplysninger og manglende begrundelse er så meget desto mere i strid med kravene i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder som visse af de ansatte i sekretariaterne og navnlig i sekretariatet for gruppe I har hurtige karrierefremgange og andre meget langsomme, i lighed med sagsøgeren.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg råder over et skøn ved fastsættelsen af kriterierne og de nærmere regler for anvendelsen af ansættelsesvilkårenes artikel 10, skal disse kriterier og nærmere regler sikre den grad af forudsigelighed, der kræves i EU-retten, og navnlig overholde retssikkerhedsprincippet. Dette er imidlertid ikke tilfældet, når der ikke findes kriterier, som gør det muligt for midlertidigt ansatte at vide, hvordan og på hvilke betingelser en forfremmelse eller en omklassificering vil ske ved indgåelse af et tillæg til ansættelseskontrakten.

3. Tredje anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn. Ifølge sagsøgeren fører en undersøgelse af bedømmelsesrapporterne siden hendes sidste forfremmelse i 2016 til den konklusion, at afgørelsen om ikke at forfremme hende i 2019 er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten. Sagsøgeren er af den opfattelse, at der ikke blev taget hensyn til hendes interesser, da ansættelsesmyndigheder besluttede, hvilke ansatte, der skulle forfremmes eller omklassificeres.

Sag anlagt den 12. december 2019 – Apologistics mod EUIPO – Peikert (discount-apotheke.de)

(Sag T-844/19)

(2020/C 45/80)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Apologistics GmbH (Markkleeberg, Tyskland) (ved advokat H. Hug)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Franz Michael Peikert (Offenbach, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Franz Michael Peikert

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket discount-apotheke.de i farverne lysegrøn, mørkegrøn og hvid – registreringsansøgning nr. 14 678 007

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. oktober 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2309/2018-5)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse og afgørelsen truffet den 5. oktober 2018 af indsigelsesafdelingen annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 13. december 2019 – X-cen-tek mod EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX)

(Sag T-847/19)

(2020/C 45/81)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: X-cen-tek GmbH & Co. KG (Wardenburg, Tyskland) (ved advokat H. Hillers)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Altenloh, Brinck & Co. GmbH & Co. KG (Ennepetal, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: X-cen-tek GmbH & Co. KG

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket PAX – registreringsansøgning nr. 16 487 803

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 27. september 2019 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 2324/2018-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 18. december 2019 – easyCosmetic Swiss mod EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic)

(Sag T-858/19)

(2020/C 45/82)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: easyCosmetic Swiss GmbH (Baar, Schweiz) (ved advokaterne D. Terheggen og S.E. Sullivan)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations GmbH (Bad Nauheim, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: easyCosmetic Swiss GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket easycosmetic – EU-varemærkeregistrering nr. 13 801 675

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 4. oktober 2019 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 973/2019-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA